

Z pohádky
do pohádky

Obsah

Úvod

O toulavé volavce Toulavce.....	4
O němém zahradnici.....	6
Záhada větrného mlýnu Světlík.....	8
Moderní pohádka.....	10
Kovář a podkova.....	12
Broučí král.....	14
Dolský mlýn.....	16
Pohádka o pěti zlatých pstruzích.....	18
Jak se strašidla stěhovala po vsi.....	20
Jak v Nadějkově postavili novou školu.....	22
Čarodějka z Jetřichovic.....	23
Čertí kopyto.....	27
Příběh z Dolního Podluží.....	32
Medomls kulička.....	33
O nešťastné Justýně z Lužických hor.....	34
Bitva rytířů.....	36
O tulákovi.....	37
Věrka a jejich rodinná záhada.....	38
Strašidla z Kaliště.....	40
Holubova lípa.....	42
Lipová Liščí.....	44
Láska nevěrná.....	46
Jak Bezruč zapráhl ďábla do pluhu.....	48

Pohádka o oldřichovských skřítčích.....	50
Královská zrada.....	52
Krásná krajčářka.....	54
Pohádka o skřítkovi Podlužánkovi.....	56
O zřícenyně Šelmbek a podivuhodných zvucích.....	58
Víla z Velkého Šenova.....	59
Nadějkovská pověst o bratrovraždě.....	60
O kovářích.....	62
O kovářovi Františkovi.....	64
O Zmijeně, Vodněně a Polednici.....	66
Pohádka o vzniku Heřmaniček.....	68
O ztracené mašince.....	72
Pověst o Rozárce.....	73
Pověst o Šibeničním vrchu.....	74
Pověst o nemyšlském lihovaru.....	76
Pověst z Dražic.....	77
Střezimířský hasič na ohnivém koni.....	78
Pohádka okouzelné zahradě.....	79
Řezbář a jeho tajemství.....	80
Studánka u Ježovky.....	82
Šnafous a zakleté mlýnské kolo.....	84
Takové normální království.....	86
Velké Heřmanice.....	88
Místo pro vlastní pohádku.....	90
Místo pro vlastní ilustraci.....	94

Úvod

Na úvod bychom chtěli čtenářům pohádek přiblížit dva regiony, kde tato kniha vznikala. A jak jinak, než zase pohádkou.

O toulavé volavce Toulavce

Na břehu rybníka Obora žila osamělá volavka. Neměla žádné přátele ani děti, a tak, aby se nenudila, vyrážela často na výlety. Byly to lety výlety. Jedním z jejích oblíbených cílů byla věž nedalekého hradu Šelmberk. Létala tam nejraději brzy po ránu, za východu slunce. To na věži ještě nebyli žádní turisté a ona si tam v klidu mohla študovat historii. Nahlížela do učených knih, které sepsal August Sedláček, historik z blízkého městečka Mladá Vožice. Četla si tam o hradech a zámcích a pak hledala v mapě ty v nejbližším okolí. První hrad, který jí padl do oka, se jmenoval Borotín. A pak ji zaujalo ještě něco. V rohu mapy, kterou si prohlížela na tabuli na nádvoří, objevila tajemný nápis s obrázkem srdíčka: „Krajina srdce“. Vrtalo jí hlavou, co to ta Krajina srdce může být, a tak si usmyslela, že poletí do světa, tam už budou vědět. A protože neznala jiný hrad než Šelmberk, vydala se hledat Borotín. Cestou si chytala ryby v rybnících, a že jich tu bylo. Skoro v každé vesnici jeden, od malinkatých louží až po veliká jezera. Na rozhledně Kovářka v Moravči si poprvé pořádně odpočinula a rozhlédla se po kraji. V tom v dálce vidí nějaké poutníky. Co kdyby se jich zeptala na Krajinu srdce! Když se přiblížila k městečku Sedlec-Prčice, vidí, že poutníků neustále přibývá. Jako mravenci proudí po mnoha cestách a směřují do městečka. Jaký to má význam? Slétla níž a ptala se skřivánka, co si tam nad polem švitořil. „Ty nevíš, že už 50 let tudy chodí lidé do Prčic?“, divil se skřivánek. „Já to vidím poprvé. A proč tam chodí? To je tam někdo poslal?“ „Ano, poslala je tam žena jednoho z prvních pochodníků. Zrovna se bavil se svými kolegy turisty, kam by se dalo z Prahy ujít 100 tisíc českých loktů, a v tom na něj žena zavolala: „Běžte s tím už do Prčic, je čas obědat!“ A tak se sebrali a šli. A představ si, že to bylo akorát 70 kilometrů a do 100 tisíc na loket přesně.“ „To jsou mi věci. A skřivánku, nevíš, co to je Krajina srdce?“ „Jo, to už jsem někde slyšel, možná zrovna v Prčici, ale přesně ti to neřeknu, to se budeš muset zeptat jinde.“ „Třeba v Borotíně?“ „Zkus to, třeba jsou tam chytřejší ptáci.“ Zašvitořil skřivánek a vzlétl do oblak. Toulavka mu zamávala křídly a nabrala směr Borotín. Letí, letí a najednou kouká, támhle na kopci leží sníh. Na jaře sníh? A zase lidé, jako mravenčci, jezdí po kopci nahoru, dolů. Volavka nad tím krouží hlavou, slétne níž a na ceduli čte: „Skiareál Moninec.“ Rovná si to v hlavě a vzpomene si, že kdysi četla něco o České Sibiři. Tak to bude asi tady, ta Česká Sibiř. Brrr, to je najednou chladno, rychle pryč do teplejších krajů. Á, támhle to už vypadá na nějaký starý hrad. To by mohl být Borotín. A opravdu, přistála na prastarém hradě. Bohužel už z něj zbyly jen trosky. Když prolétávala kolem hradu, všimla si, že v jedné hradní místnosti, která tu ještě zbyla, spí sova. Přilétla k ní a jemně ji probudila. „Hej sovo, pověz mi, proč je ten hrad pobořený?“ Sova si zívla, protáhla se a prohlásila: „Za to může třicetiletá válka. A to je co říct, protože ani husiti hrad nedobyli a to byli nějakí válečníci.“ „Hm, třicetiletá válka, to mi nic neříká, ale o husitech už jsem slyšela, mají tady někde taky hrad?“, zeptala se Toulavka. „Husiti už

dávno nejsou, ale jak to bylo s jejich hrady, to by ti nejlíp řekli v Táboře. To bylo kdysi jejich sídlo," zívla zrudle sova a zase upadla do hlubokého spánku. „A sovo, sovo, co je to Krajina srdce?“ Jenže sova už nevnímala. Tak se volavka Toulavka musela vydat dál. Tábor, Tábor, kde to může být? Přemýšlela. Aha, tady, píchla zobákem do mapy. To není tak daleko. Budu tam za chvíli. V Táboře ji ze všeho nejvíc zaujala věž hradu Kotnov, odkud bylo krásně vidět na celé město i široké okolí. Tam si také udělala další známost, když jí stará poštolka vyprávěla o bohaté historii Tábora. „Tak tady žil ten Jan Žižka a jeho věrní husité.“ Rozzářila se toulavá volavka. „A co Krajinu srdce, znáš?“ „Hm, tak to nevím, jen jsem slyšela, že nedaleko Tábora, pod Pacovou horou, je nějaká velká jeskyně a tam prý žije netopýr Řasnatý, co zná odpověď na všechny otázky.“ „A kde jí najdu, tu jeskyni?“ „Hledej Chýnov a tam už ti poradí.“ „Tak děkuju. Já letím.“ Volavka Toulavka se občerstvila rybou z Jordánu a už si to hasí směrem na Jistebnici. Z městečka je slyšet zpěv chorálu, to tam asi zrovna mají nějakou bohoslužbu a zpívají z nějakého prastarého kancionálu. Slétne na kostelní věž a rodinky holubů se ptá, jestli letí dobře do Chýnova. Ti se začnou chechtat na celé kolo. „Do Chejnova, chacha, to letíš úplně na druhou stranu. Vem to na Chotoviny, Ratibořské Hory a až uvidíš Pacovu horu, budeš u Chejnova.“ „Tak vám moc děkuju za radu.“ A Toulavka vzala konečně správný směr. Když už byla kousek od Ratibořských Hor, přemohla ji únava. Hledá si nějaké místo, kde by si odpočinula. Na zemi vidí samé haldy a kopečky. Tak si na jeden sedne a usne. Zdá se jí podivný sen. Lidé v něm lezou jako krtci pod zem a vynášejí odtud cosi, co se třpytí. Rychle se vzbudí a mžourá kolem sebe a ono se to tam třpytí jako v tom snu. A už je tu straka a zob, zob, odnáší si třpytivé kousky do hnízda. „Hej strako, počkej, co se to tu tak třpytí?“ „No to je přece stříbro,“ odpoví straka na půl zobáku a myslí si, jak může být někdo tak hloupý a nevědět, že právě tady kdysi byly světoznámé stříbrné doly. „Aha, tak to není nic pro mě, ty protivná strako!“ odsekne Toulavka a raději odletí k nejbližšímu rybníku. Pacovu horu má už na dohled. Kde jenom může být ta jeskyně? A jak se dostanu dovnitř? Volavky do jeskyně asi nesmějí. Pak dostane nápad. Počká si, až padne soumrak a začnou lítat netopýři. Těch se zeptá. Netrvalo dlouho a vidí prvního nočního letce, jak lítá nízko nad zemí a loví mouchy. „Haló, pane netopýře, jak se dostanu k vašemu kolegovi Řasnatému, který zná odpovědi na všechny otázky?“ „Počkej chvíli, já ho zavolám.“ Zapištěl netopýr svým ultrazvukovým hláskem a zmizel ve tmě. Za malou chvíli se objevil netopýr Řasnatý a zavěsil se vzhůru nohama na větev vedle volavky. „Copak tě trápí, Toulavko?“ „Ráda bych věděla, co to je Krajina srdce? Četla jsem to na jedné mapě a od té doby mi to vrtá hlavou. Letěla jsem to zjistit ze Šelmerberka přes Moravec do Sedlce-Prčice, ale tam nevěděli. V Borotíně mi taky moc nepomohli, až v Táboře jsem dostala dobrou radu. Pak jsem trochu zabloudila do Jistebnice a Ratibořských Hor a teď jsem tě konečně našla. Pomůžeš mi?“ „Ale holčičko, vždyť ty Krajinu srdce už znáš. Právě jsi ji teď celou proletěla! Ta místa, o kterých ses zmínila, se nacházejí právě v Krajině srdce. Až se vyspíš a ráno poletíš domů, dobře se dívej kolem sebe. To je ta Krajina srdce, kterou hledáš. Jo, často to tak bývá, hledáme něco ve světě a přitom to máme přímo u nosu.“ Skončil svůj proslov pan Řasnatý a zmizel v Chýnovské jeskyni. A volavka Toulavka? Byla šťastná, že konečně našla Krajinu srdce. Jestlipak ji najdete i vy?

O němé zahradnici

Za devatero horami a devatero řekami se rozprostírá šluknovský kraj. Je to kraj krásný a divoký. A právě zde náš příběh začíná . . .

Na zámku ve městě Šluknov žil vládce celého panství, Vojtěch. Byl to pán hodný a laskavý. O své poddané se staral dobře, stejně jako o svůj bílý zámek a růžovou zahradu kolem něj. Každý den se procházel mezi tím voňavým kvítím a poslouchal, jak místní ptáci zpívají své písně. Bylo to jednoho červnového dne, když spatřil krásnou dívku, která jeho květiny zalévala. „Kdo jsi?“ zeptal se Vojtěch. Dívka jen sklopila oči. Pán se do ní na první pohled zamiloval. Věděl, že bez ní už nemůže být. Proč ale nemluví? Proč jen ta krásko nemluví? ptal se sám sebe. I vydal se pán za svým zahradníkem a řekl: „Roky se staráš o mou zahradu, léto a zima se tolikrát vystřídaly. A najednou tu máš líbeznu pomocnici. Řekni, kdo je to!“ „To je moje dcera Amálka,“ odpověděl zahradník. „Je hodná, milá a pracovitá. Ale nemluví. Bůh ví proč.“ Vojtěchovi se tato odpověď nelíbila. Tak půvabná dívka, že by nemohla mluvit? Bloumal svým krajem a ponořen do svých myšlenek došel až do Kyjovského údolí. Tam svou říčku Křinici opečovávala víla Léto. „Copak tě trápí, Vojtíšku?“ zeptala zámeckého pána, když ho viděla tak zasmušilého. „Mám rád dívku, ale ona se mnou slova nemůže promluvit.“ Projdi celé údolí, Vojtíšku. Napij se zdejší čisté vody, nadýchej vzduchu a jdi stále dál a dál až dojdeš na nejvyšší hrad v naší krajině, na Kyjovský hrádek. V jeho rozvalinách najdeš bukovou větvičku. S tou se vydej za mým bratrem Podzimem.

Zámecký pán poděkoval, udělal, co mu Léto poradila a sotva noci začaly být delší než dny, vydal se na horu Jedlová za Podzimem, aby mu větvičku předal. Vládce deštivých dní zrovna barvil listy, aby rozhledna, která na vrcholu stojí, byla obklopena říjnovou krásou. „Podzime, mám rád dívku, rád bych s ní hovořil, ale ona nemůže. Porad, prosím,“ řekl Vojtěch. „Vidíš támhle hrad Tolštejn, zámecký pane? Ten vždycky chránil zdejší cesty, než byl za války zničen. Je to místo temné, žili tam loupeživí rytíři. Ale jestli se nebojíš, vydej se tam a až sníš napadne, dones kus kamene z hradu mé sestře Zimě.

Když nastaly mrazy, věděl Vojtěch přesně, kam se má vydat. Brtnické ledopády, to je to místo, které hledal. Tam také Zimu našel. Hrálá líbeznu hudbu na ledopády, které spadaly z vysokých skal. Sníh jí ani nekřupal pod nohama, jak lehounká byla. Předal jí tedy kamínek a poprosil: „Zimo, buď tak hodná, porad, jak mám svou milou naučit mluvit?“ „Tady máš kus mého zimního království,“ odpověděla zima a podala mu ledový křišťál. Teplem v tvé ruce roztaje, ale jeho moc tě udělá silnějšího. Až potkáš mého bratra Jaro, pozná to na tobě.“

Přišlo jaro, slunce začalo hřát a Vojtěch se vydal na vrch Špičák. Šplhal po kamenech a na vrcholu našel mladíka Jaro. Ten se rozhlížel po místní krajině. Zámeckému pánu se až zatajil dech nad tou nádherou. „Už dlouho jsem tě čekal,“ pravil Jaro, aniž by odvrátil oči od města Varnsdorf, na které shlížel. „Vím, co tě trápí. Máš rád Amálku a chtěl by sis s ní popovídat. Už téměř rok navštěvuješ mé sourozence. Pověz mi, co jsi za tu dobu viděl? Co jsi zažil?“ „Viděl jsem spoustu krásy, takové, jaká mi zasáhla srdce.“ „Ukaž jí i Amálce, to je má rada, zámecký pane.“

Rok se sešel s rokem, zase byl červen. Kvetly růže, sady voněly, krajina voněla a zpívala radostné písničky. Vojtěch vzal Amálku za ruku a už jí nepustil. Ukázal jí celý ten kraj. Šplhali spolu na Vlčí horu, na Dymník, na Tanečnici a na Studenec. Navštívili město Rumburk i všechny malé vesničky. Ochutnali místní med

i sýry. Na pastvinách hladili krávy, koně, kozy i osly.

A jednoho slunečného dne, zrovna když se vítr utišil, vzal Vojtěch Amálku na vrchol Luž. Amálka se rozhlédla kolem sebe a vydechla: „To je taková nádhera, o tom se mi nikdy nesnilo.“ „Amálko! Vždyť ty mluvíš!“ „Mluvím, můj milý a děkuji ti, že jsi mi ukázal nádheru své panství.“

Ani poté Vojtěch Amálčinu ruku nepustil. Chodili spolu jejich krajem dál a dál a Amálka stále mluvila jen velmi málo. Mlčel i Vojta. Pochopil, že uprostřed krásy nejsou slova potřeba.

Mgr. Michaela Linková, MAS Šluknovsko, z.s.

Záhada větrného mlýnu Světlík

Lucinka je zvědavé děvče z Horního Podluží a tohle je jeden z jejích příběhů.

Jednou beznadějně bloumala knihovnou mezi historickými spisy a najednou z jednoho vypadla obálka s nápisem "TOP SECRET" (přísně tajné). Lucinka věděla, že kdyby tu obálku ukázala paní knihovnici a zeptala se, zda si ji může půjčit, zcela jistě by jí to nedovolila. A tak obálku nenápadně strčila do brašny. Byla si vědoma, že je to krádež, ale nemohla si pomoci. Strašně ji zajímalo, co je v ní uložené. Když přišla domů do svého pokoje, obálku otevřela. Uvnitř byla mapa se spoustou křížků a nápisů, které nebyly napsány česky. Nahoře v pravém rohu byl německý státní znak Orlice, a tak Lucince došlo, že nápisy budou německy. Napadlo ji, že by si je mohla sepsat na papír a zeptat se, jestli by jí je paní učitelka nepřeložila. Bohužel by to trvalo zase celý víkend, než půjde do školy a bude se moci paní učitelky zeptat, co v něm je. Tak se vrátila do knihovny a půjčila si tentokrát už s dovolením paní knihovnice česko-německý slovník. Všechna slova si přeložila a zjistila, že ve mlýně Světlík by měl být jakýsi poklad. Další ráno se zeptala maminky, jestli může jít s kamarádkou Monikou ke mlýnu na procházku. Maminka souhlasila. Lucinka došla k Monice, která už na ni čekala před domem, a spolu se vypravily ke mlýnu. Lucinka kamarádce cestou vše vysvětlila a ukázala jí i mapu s papírkem, kde měla veškeré indicie přeložené. Monika vše rychle pochopila a před mlýnem vyndala z brašny baterku. Lucinka byla ráda, že je kamarádka tak připravená, protože ona v tom spěchu na baterku úplně zapoměla. Okolo mlýna, kam jen oko dohlédlo, nebylo

ani živáčka, a tak dívky opatrně otevřely dveře. Vstoupily dovnitř a vtom se propadla podlaha a ony se ocitly v hluboké tmě. Rozsvítily baterku a, i když byly vyděšené, chtěly zjistit, kde to vlastně jsou. Tak šly pomalu dál chodbou. Po chvíli se chodba začala rozdvajovat a ony se musely rozhodnout, kudy půjdou. Chtěly se sice dostat ven, ale zároveň byly obě zvědavé, kde to vlastně jsou, a také chtěly zjistit, co je to za chodby, kterými se tak bezradně potulují. Najednou se ocitly na konci chodby, obě byly vyčerpané, a tak si sedly a opřely se o zeď. Vtom ve zdi zapraskalo a celá se rozpadla. Když se dívky vzpamatovaly a stouply si, uviděly, že za zdí jsou dvě hořící louče a kostra člověka. Monika začala pištět, ale Lucinka ji umlčela a vysvětlila jí, že tady křičet nemůže, vždyť by jim to tu mohlo spadnout na hlavu. Po chvíli se Monika uklidnila, chytla Lucku za ruku a všimly si, že kostra na něčem sedí. Lucinka měla pro strach uděláno, a tak kostru opatrně sundala, aby ji nepoškodila. Na krabici byla opět známá německá Orlice. Truhlice nešla otevřít, tak do ní obě děvčata rázně praštila. Truhlice se otevřela a objevil se poklad. Nebyly to peníze, drahokamy nebo drahé šperky, byly to knihy. Kamarádky si daly všechny knihy do brašen. Pořád ale byla ve vzduchu otázka: „Jak se dostaneme ven?“ Vrátily se znovu na místo, kde se chodba rozdvajovala. Zkusily jít druhou chodbou, až došly na její konec k žebříku, který byl železný a přikovaný ke zdi. Nad žebříkem byl poklop. Monika šplhala první a poklop otevřela. Děvčata vylezla znovu ve mlýně, ale na druhé straně, než odkud přišly. Stále tu byla díra do podzemí a také otevřené dveře. Jedna po druhé přeskočily díru a vylezly ven. Obě se se smíšenými pocity vrátily domů a zalezly si do Lucinčina pokoje, kde chtěly začít pročitat knihy. Ty ale byly jako naschvál psané také německy. Kamarádky se snažily toho co nejvíc přeložit pomocí slovníku. A co nepřeložily, to si domyslely. Co se z knih dozvěděly, o tom zase někdy příště. . .

Text: Dominika Bališová, 14 let, ZŠ Dolní Podluží

Ilustrace: Bára Žáková, 10 let, Lipová

Moderní pohádka

Žil byl jeden Honza, který bydlel v malé vesničce s podivným názvem Lobendava. Nikdo nevěděl, proč se takto vesnička jmenuje. Ležela nedaleko, ve Šluknovském výběžku. To je velmi krásný kraj, ve kterém se lidi mají dobře.

Naše pohádka začíná v budoucnosti za sedmero paneláky a devatero obchoďáky. V té budoucnosti žije král, rapující král, o kterém se říká, že je to raper k pohledání. Hudbu si pouští tak nahlas, že celé sousední království uteklo kdoví kam. Jeho dcera, jménem Popička, má zase rozdílný styl hudby. Je to totiž poprocková a rocková fanyнка, která zase svou hlasitou hudbou vyhnala druhé království, se kterým sousedili. Ale zpátky do minulosti k Honzovi. Honza, o kterém je známo, že je líný, vůbec nebyl líný, ale naopak čilý! Byl tak čilý a na všechno pospíchal, že si umanol vzít si princeznu za ženu. Nejednalo se ale o rockovou princeznu, nýbrž o princeznu z Honzova kraje. Ta byla tichá, elegantní, velmi slušná, hodná a milá. Šel tedy za ní. Zabalil si buchy od mámy a pospíchal do královského města. Šel dlouho. Dorazil k podivnému zlatému kameni, který nikdy předtím neviděl. Protože už měl hlad a bolely ho nohy, posadil se na kámen. A v tom se to stalo! Začalo to kolem Honzy hučet, všelijak se točit a já nevím, co jiného. Najednou se ocitl v budoucnosti! Přistál zrovna na dětském hřišti. Všechny děti se mu hned smějí, co to má na sobě a jak to

hloupě vypadá – že vypadá jako z minulosti! Honza si toho nevšímá. Hledá zámek s princeznou. Ptá se jednoho kloučka a ten mu říká, že jediná princezna široko daleko je Popička.

Honza míří k Popičce na zámek. Jenže princezna má zrovna sluchátka na uších a neslyší ho. A když si je sundá, diví se, co to před ní stojí za divného kluka z minulosti. A protože už svého kluka má, jménem Poprock, říká si, že si z tohohle udělá srandu. Dá mu tři úkoly. První úkol je donést princezně nejmodernější iPad na trhu. Ačkoli Honza neví, co to iPad je, sežene ho. Princezna zadává druhý úkol. Chce, aby jí Honza donesl CD její oblíbené skupiny Rockáči CZ. Ani sám neví jak a Honza úkol splní. Jenže třetí úkol je pro Honzu zapeklitý. Protože princezna ví, že je Honza z minulosti, dává mu za úkol objednat jí přes internet černé tričko pro rockery. Dává mu k dispozici počítač. Honza na to kouká a začne mlátit do písmeček na takové černé tabulce (my jí říkáme klávesnice) a vida! Úkol splní. Honza vše princezně předává a oznamuje jí, že může chystat veselku. Princezna však Honzu odmítá. Vždyť si z něj jen dělala legraci!

Honza odchází smutný ze zámku a neví, jak by se dostal zpátky do minulosti. Inu, jde tou cestou, kterou šel směrem k modernímu zámku. Postaví se na hřiště, kde se mu děti smějí a najednou – byl zase v minulosti! Byl rád, že je ve svém kraji, ve Šluknovském výběžku, a vydal se na zámek pro svou princeznu z minulosti. Ta mu nedala žádné úkoly, protože se dozvěděla, že byl v budoucnosti a byla ráda, že se z ní vrátil. Poznali se a za dva týdny byla svatba, největší široko daleko za dlouhá léta.

A co princezna z budoucnosti? Ta si vezme svého milého Poprocka.

Text: Tomáš Blažek, 13 let, ZŠ Edisonova
Ilustrace: Tomáš Blažek, 13 let, Varnsdorf

Kovář a podkova

Bylo nebylo, žil jednou v jedné ubohé chaloupce chudobný kovář. Jednoho dne vyjel na koni jako obvykle do Dolního Podluží na projížďku. „Neopovaž se domů vrátit před setměním!“ křičela jeho hašteřivá žena. Jen co vyjel, uviděl v dáli, jak se na zemi něco třpytí. „To je ale zvláštní podkova,“ říkal si. Když ji vzal do ruky, nemohl se jí žádným způsobem zbavit. Kovář se pral jako o život, ale nic mu nepomáhalo. Rozhodl se vrátit domů.

Jen co otevřel dveře, žena začala křičet: „Neslyšel jsi, co jsem ti říkala? Měl ses vrátit až po setmění.“ Kovář se na svou ženu rozzlobil a potichu si řekl: „Kéž by moje žena neuměla mluvit.“ Najednou žena nemluvila. Kovář se podíval na podkovu a ta mu říká: „Splním ti tři přání, ale musíš mě ochránit před zlým čarodějem, protože mě zaklel do této podoby.“

Kovář se potichu zasmál tak, aby to podkova neslyšela. Řekl si, že podkově pomůže. Naklonil se k ní a podkova mu pošeptala, jak jí má pomoci. Právila: „Kováři, nejdříve půjdeš přes velmi žhavou lávu, na konci budou troje dveře a ty musíš jít do těch prostředních. V prvních by tě čekalo samé zlo. V posledních dveřích by na tebe čekalo peklo, jsou tam čerti, kteří tě tam nechají na věky věků. Nezapomeň, jdi do prostředních dveří!“

Kovář podkovu poslechl. Otevřel dveře a tam na něho čekalo bohatství. Najednou se objevila podkova, která pravila: „Nesmíš podlehnout!“ Kovář nepodleh a pokračoval dál. Nejdříve prošel úzkou chodbičkou, která ho dovedla k řece. Tam se znovu objevila podkova. „Teď musíš naplnit studnu touto vodou, ale můžeš použít jenom své ruce!“ Kovář opět poslechl. Splnil úkol, který od podkovy dostal.

„Další úkol jsi zvládl, ale ten poslední je nejtěžší!“ řekla podkova. Kovář se nebál a vydal se splnit poslední úkol, kterým bylo zachránit dceru podkovy. Ta byla uvězněna u zlé baby, která bydlela daleko předaleko v horách. Čím blíž se kovář dostával ke svému cíli, tím víc myslel na svou ženu, kterou velmi miloval.

Když došel daleko do hor, uviděl pět chalup. Podkova mu ale neřekla, ve které chalupě baba bydlí. Měl intuici, že druhá chalupa bude ta pravá. A bylo to tak. Otevřel dveře a předstíral, že je žebrák. Baba se nad ním slitovala a dala mu najíst, napít a nechala ho přenocovat.

Druhého dne uviděl dceru podkovy, jak mluví s nějakým mladíkem.

Mladík byl krásný. Kovář si uvědomil, že pravděpodobně spolu bydlí u baby. Ukázalo se, že ze zlé baby se stala hodná stařenka.

Kovář splnil i třetí úkol, podkova se změnila v krásnou ženu a šla na dceřinu svatbu.

Kovář se vrátil domů, kde na něho čekala žena. Vypadala moc šťastně. Uvědomila si, že kovář je ten nejlepší muž na celém světě. Povídá se o něm dodnes v Dolním Podluží i v okolí a všichni ho považují za hrdinu.

Text: Leona Černá, 13 let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Markéta Beranová, 13 let, Dolní Podluží

Broučí král

Jednoho dne se narodil brouček jménem Maxmilián. Byl to velmi hodný brouček, lidé ho uctívali a měli ho rádi. Měl poslání stát se králem celého Šluknovského výběžku. Byl to neobyčejný brouček. Každý večer, než šel spát, si zpíval ukolébavku, při které zářil jako hvězda na nebi. Každé jeho zranění se samo díky ukolébavce a kouzlu vyléčilo jako mávnutím kouzelného proutku. I když se tento malý princ zdál šťastný, uvnitř byl velmi nešťastný, neboť nikdy nepoznal svého otce, nikdy o něm nikdo nemluvil, jako kdyby se vypařil, dočista zmizel z této země. Sám sobě si slíbil, že ještě předtím, než dosedne na trůn, svého otce najde a pozná.

A to se i stalo. Jeden den, brzy ráno, se vydal sám lesem Studánky hledat svého otce. Odešel bez jediné zmínky kam, či proč. Neměl důvod někomu sdělovat, kam jde. Chtěl jít sám hledat svého otce. Nevěděl, kde má začít, Zanedlouho však potkal vránu. Jakmile vrána usedla na povrch, Maxmilián se dovolil zeptat, jestlipak neznala Medarda, krále světa brouků Šluknovského výběžku. „Áno, toho jsem znala,“ odpověděla důležitě vrána. „A nevíte, kde by teď mohl být?“ řekl radostně Maxmilián po první zmínce o svém otci. „No. . . . už je to velice dlouho, co jsem Medarda potkala, prý se mu něco přihodilo, napadlo ho velké zvíře a ukryvá se v okolí. . . ale kde? To opravdu nevím,“ odpověděla vrána aktivně. Maxmiliánův úkol se však i přesto zdál lehčí než na začátku. Než však stačil brouček vráně poděkovat, zmizela. Šel. Nechápal, jak může být otec zraněn, když on sám je obdařen takovým darem. Stále a stále mu to vrtalo hlavou a o to více se chtěl rychleji dostat ke svému otci, aby ho mohl on sám vyléčit.

Šel lesem, docela pustým lesem, žádné zvíře, žádný život, zdálo se. A hned, než se stačily tyto myšlenky mihnout Maxmiliánovi hlavou, uviděl před sebou brouka stejného druhu, jako byl on sám. Byla to dívka, ještě mladý brouček. Byla velmi půvabná a Maxmilián tušil, že by něco mohla vědět. „Promiňte, že vás ruším při činnosti, kterou děláte, ale neznala jste Medarda, krále brouků?“ pozeptal se Maxmilián. „Znala a pořád znám. Ukryvá se u mé babičky před velkým zvířetem, které ho napadlo,“ odpověděla s úsměvem od ucha k uchu. „Byla bys tak laskavá a odvedla mě za ním? Je to můj otec,“ řekl Maxmilián s nejistotou. „Jistě, dovedu. Jak se jmenuješ?“ zeptala se. „Promiň, nepředstavil jsem se. Já se jmenuji Maxmilián. A jak ty?“ zeptal se náš brouček s úsměvem. „Viola.“

Šli dál pustým lesem. Zdálo se, že cesta k Violině babičce bude bez problémů. Najednou, jako kdyby ten pustý les ožil. Ptáci začali létat v korunách stromů s velkou energií a zvěř se tak zdivočela, že se Maxmilián a Viona báli o svůj život. Všude kolem nich létala suchá hlína z kopyt jelenů. Všude bylo plno prachu. I sama příroda se vzbudila, sluneční svit se snažil dostat skrz husté koruny stromů. Zdálo se, že tento chaos nikdy neskončí.

Skončil. Klid, konečně klid, říkal si pro sebe Maxmilián. Ale vtom Via zakřičela: „Pozor!“ Byla za nimi obrovská nestvůra. Ta nestvůra, která ublížila Medardovi. Utíkali, jak jim nožičky stačily. Ale byli to brouci, malí brouci. Nezbyvalo nic jiného, než se pod něco schovat a doufat, že kolem nich nestvůra jen projde. A tak se i stalo. Po chvilce zmizela. Maxmilián i Via si oddychli. Utekli o chlup smrti. Věděli však, že jim zbývá ještě kus cesty, a proto se vydali dál. Celou cestu si povídali a poznávali se. Maxmilián zjistil, že je Via úzasná, nechtěl si to přiznat, ale vždy, když Via mluvila, hltal každé její slovo. Pomalu, ale jistě, se do

ní zamilovával. Totéž se dělo z Vianiny strany. Dělo se mezi nimi něco krásného, něco úžasného. Nazývá se to láska. Cesta jim ubíhala tak rychle, že si ani nevšimli, že se blíží k babiččině domečku. Domeček se objevil. Vešli dovnitř. Bylo tu tolik lidí, že se zdálo, že je tu nějaká sláva. Sláva to byla, ale smutku. Zemřel Medard. Maxmilián tomu nechtěl uvěřit, nemohl, rozeběhl se s brekem k Medardově posteli. Můj otec, otec, kterého jsem chtěl celý život poznat, zemřel. Nestihl se k němu včas dostat, aby mu život zachránil. Via přiběhla za ním, truchlili spolu. Vzduchem se šířil smutek, pláč a vzpomínky. Maxmilián se vydal domů. Dalo se to však ještě nazvat domovem, když přišel o svého otce, o otce, kterého nikdy nepoznal? Věděl však, že život jde dál a že mu uložil velké břemeno – stát se králem. Za nějakou dobu se Maxmilián se smrtí svého otce smířil. O několik dní později se stal králem. A co Via? Via šla s ním, vzala si ho za muže a žili spolu šťastně s kouzlem a tajemstvím až do smrti.

Text: Alena Červená, 13 let, ZŠ Edisonova
Ilustrace: Amálka Fabiánová, 8 let, Rumburk

Dolský mlýn

Nedaleko vsi Jetřichovice stojí na kraji lesa tři bílé hrázdné domky s doškovými střechami a červenými okýnky, které zdobí široko daleko vonící lilie, tulipány a fialky, ve kterém žijí holčičky jménem Andulka se svojí maminkou a tatínkem. V tom druhém bydlí Tereza, její mladší bratr Honzík, maminka a babička, v posledním, stejně malebném domečku žije malá Janička se svojí rodinou.

Jednoho krásného dne povídá Andulka holčičkám: „Co kdybychom si udělaly výlet k babičce a dědečkovi? To je dobrý nápad,“ řekne s radostí Jana. „Ale napřed bychom se měly domluvit s rodiči!“ pronese Tereza. Rodičům se nápad moc nelíbil, protože se o dcerušky báli. Děvčátka prosila, žadonila, ale nakonec jim přece jen dali svůj souhlas. Dívky se bály a lesem se jim moc nechtělo jít, a tak se dohodly, že poplují na loďce. Anička zabalila jídlo, Tereza vzala teplé oblečení, příkrývky a nakonec Janča nasbírala pro dědečka a babičku plný koš hub. Druhý den se se všemi rozloučily a vypluly na dalekou cestu za dobrodružstvím. Tereza s Andulkou veslovaly a Janička hlídala jejich věci. Pluly klidně, zpívaly si, byl krásný slunečný den. Jak si tak prozpěvovaly, nevšimly si velkého bílého kamene, vykukoval nad hladinu a zrovna na něj najížděly. „Práááásk“ ozvalo se. Ten obrovský kámen rozpůlil loďku a vyhodil děvčátka z paluby. Volala: „POMÓCI!“ Naštěstí uměla plavat a plavala ke břehu, Tereza ještě stačila zachránit deku, která plula po řece. Celé promrzlé a vysílené se posadily na břeh a Janička povídá: „Vidím skálu, tam se schováme.“ Tereza s Janou hledaly klacíky na ohýnek, aby se zahřály a uschly jim věci. Andulka zatím očistila houby, aby naplnila prázdná břicha. „Andulko, našly jsme suché větve.“ řekly radostně holčičky. „Já jsem zatím očistila houby, abychom měly co jíst.“ řekla Anička. Dívky si společně opékaly houby, ale moc jim nechutnaly. Rozhodly se teda, že se brzy ráno vypraví hledat něco lepšího na zub a dřevo na vor, který by je bezpečně dopravil zpátky domů. Ráno je probudilo cvrlikání ptáků, omamná vůně lesa a osvěžující kapičky rosy. Vyrazily na průzkum, šly klikatou cestou podél řeky a najednou spatřila Tereza obrovskou skálu, zeptala se, zda-li pak tam půjdou. „Ale kudy se tam dostaneme?“ řekne tázavě Janička. „Vidím most!“ zvolá s radostí Anička. Když holčičky přešly most, uviděly starý mlýn. Vešly dovnitř. „To je ale oken.“ řekne Terka. Najednou spatří jakési světlo. Vejdou do pokoje se svíčkou a v rohu uvidí spící postavu. „Co kdybychom ji vzbudily?“ zeptá se opatrně Andulka. „PSSST“ šeptají ostatní dívky. Najednou se zvláštní stvoření probudí. Dívky se polekají. „Co si přejete?“ zeptá se duch. „My bychom se chtěly někde schovat, ztratily jsme se.“ odpoví Jana koktavým a tichým hláskem. „Ty malá, neboj se mě, já jsem sice duch, ale neublížím vám, abyste mi věřili, povím vám dávný příběh. . .“

„Žil jeden mlynář se svou ženou a dospívajícím synem ve mlýně, ale protože synáček musel odejít do světa na zkušenou, tak ho rodiče, ač neradi, vypravili na dalekou cestu. Když jsem se po letech vrátil, cestou jsem se zastavil v hostinci a povídal si se sousedy, jak se mi dobře vedlo a nesu rodičům spousty peněz jako svůj dík za to, že mě dobře vychovali. Navečer jsem se vypravil k našemu mlýnu, byla už tma a chtěl jsem své rodiče překvapit. Rodiče mě ale nepoznali, stal se ze mě muž a tvář jsem měl zarostlou vousy. Nechal jsem se ubytovat jako pocestný. Bohatě jsem mlynáři za nocleh zaplatil a on mě nechal na oplátku přespat. Blyškající se penízky zaslepily tatínkovi oči. Spícího pocestného společně s maminkou připravili o holý život a okradli mne. Druhý den ráno se přišel sedlák zeptat, zdali mají radost ze shledání

se synem. S vědomím, že zavraždili vlastního syna, nemohli žít. Ještě téhož dne se mlynář oběsil a jeho žena skočila do náhonu. Moje duše bloudí ve mlýně a čeká, až ji někdo vysvobodí jako jste vy tři.“ holčičky polkly a zeptaly se uvězněného ducha, „a jak se jmenuje tento mlýn?“ „Dolský mlýn,“ odpověděl duch, „máte hlad?“ zeptal se nečekaně duch. „Strašlivej.“ odpověděla jednoznačně děvčátka. Duch zatím donesl nejlahodnější jídlo, co kdy ochutnaly, houbovou polévku se speciální přísadou, po které holčičky spokojeně usnuly. „Vstávejte, je ráno.“ probudil je duch. Promnuly si oči a ještě rozespálými hlásky řekly: „Takhle dobře jsme se ještě nikde nevyspaly.“ „Jsem potěšen.“ odpověděl duch. „Musíme postavit plavidlo, kterým se dostanete k babičce a dědečkovi, aby o vás neměli starost.“ Když byli s prací hotovi, rozloučili se a vyrazily na cestu. Zanedlouho přijely k prarodičům a všechno jim vyprávěly. Jejich dobrodružství jim nikdo nechtěl věřit, ale holčičky věděly své.. Další den se vrátily zpátky k rodičům, kteří byli šťastní, že se jim dcerky vrátily v pořádku domů. Andulka, Tereza i Janička usínaly ve svých postýlkách s dobrým pocitem, že vysvobodily z Dolského mlýna jednu dobrou duši, která za ty všechna úskalí stála. Napsaly: Eliška Diessnerová, Tereza Diessnerová.

Text: E. a T. Diessnerovy, 12 let, ZŠ U Nemocnice Rumburk
Ilustrace: Šárka Makovská, 14 let, Rumburk

Šárka Makovská 14 let

Pohádka o pěti zlatých pstruzích

Bylo nebylo, žila jednou v jedné chaloupce na Studánce se svými mladšími sourozenci a nešťastím nemocnou maminkou, o kterou se musela starat, krásná víla Lucy. Neměla křídla, ale byla kouzelná a štíhlá, měla blondáté a vlnité dlouhé vlasy a na obličejí ani jeden pupínek a pihu. Byla chytrá, měla ráda zvířata a vyznala se v nich, jako kdyby je znala celý život. Jinak byla stejná jako ostatní lidé. Přesto se od svých tří bratrů a sester lišila, byla výjimečná, byla totiž maminkou adoptovaná a o tom je jedna pohádka.

Lucy si každé ráno v létě chodila rozčesávat vlasy k rybníku, kde si povídala s vodníkem Kájou. Doma pomáhala mamince, nebo chodila se svým psem Maxem a kočkou Mickou na procházku do lesa. Byla pracovitá a přátelská, toužila mít vlastního koně, ale nedávala to nijak najevo.

Jednou takhle v zimě - asi dva týdny před Vánoce, když měla Lucy narozeniny - se jí ve snu zjevil Mrazík. Nebyl to Mrazík ze známé filmové pohádky, který byl hodný, byl to zlý Mrazík, který chtěl mít Lucy za posluhovačku. Lucy ho odmítla a on ji sliboval potrestání a utrpení.

Lucy to bylo jedno a Mrazíkova varování si nevsímala. Ve zbývajících dnech do Štědrého dne se Lucy stále smála, pomáhala mamince a ta z ní měla jen radost. Na Vánoce jí připravovala obrovské překvapení. Koně! Pro Lucy to byl ten nejlepší den a dárek na světě! Nevěděla, jaké má vymyslet pro klisnu jméno, a tak navrhla, že se bude jmenovat Hvězda. Zatímco si Lucy užívala s Hvězdou, blížil se den, kdy se měla vyplnit Mrazíkova hrozba. Když přišel, zmizela jako by nic a celá vesnice byla smutná a hledala ji.

Charlie, kluk, který měl Lucy rád, ji hledal pochopitelně nejvíce. Ostatní se mu ani nedivili, když je Lucy tak krásná. Šel rovnou za nosem, cestou se ptal pocestných, kde sídlí Mrazík, až na hledané místo došel. Charlie měl pravděpodobně štěstí, protože Mrazík právě nebyl doma, šel zmrázit stromy a lesy. Využil toho, vykopl dveře a za nimi našel Lucy. Ta ho ráda uviděla, ale štěstí netrvalo dlouho. Za okamžik se objevil Mrazík.

Lucy stačila utéct, ale Charlie to nestihl, protože ji bránil, a Mrazík ho zmrázil. Lucy běžela s větrem o závod domů, vzala Hvězdu, Micku a Maxe a šli dál. Asi v půlce cesty ji zastavil nějaký pán a říká: „Kam pak spěcháš, holčičko?“ „Zachránit mého kamaráda, kterého zmrázil Mrazík.“ „Víš, co potřebuješ? Zlaté pstruhy.“ Za chvíli dodal: „Když dáš jednoho pstruha Mrazíkovi, zemře.“

Lucy uposlechla jeho rady a vydala se za Mrazíkem. Dala mu na zmrzlý stůl zlatého pstruha, samozřejmě zmrzlého, Mrazík ho snědl a rozpustil se. Protože kouzlo přestalo působit, Charlie obživil a společně s Lucy šli domů, kde spokojeně žili, měli se rádi a pokud nezemřeli, žijí v chaloupce na Studánce dodnes.

Text: Marcela Hamplová, 13let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Jaroslav Souček, 8 let, Varnsdorf

Jak se strašidla stěhovala po vsi

Byla jednou ves Nadějkov. V té vsi se zabydlela tři strašidla. Jmenovala se Dupal, Trdlo a Chroupal. Dupal bydlel na zámku a tam hrozivě dupal. Trdlo a Chroupal si dům hledali. Nevěděli, kam se mají nastěhovat. Protože to byla chytrá strašidla, Trdlo skočilo chalupníkovi do vozu u pole a doma mu začalo tropit neplechu. Chalupníkovi se nic nedařilo, co dělal, všechno spletl. Měl doma totiž to Trdlo. Chroupal také nezůstal bez domova. Našel si byt v místním krámku. I tam tropil neplechu. V krámě ráno pan majitel našel jen prázdné regály. Chroupal vše snědl.

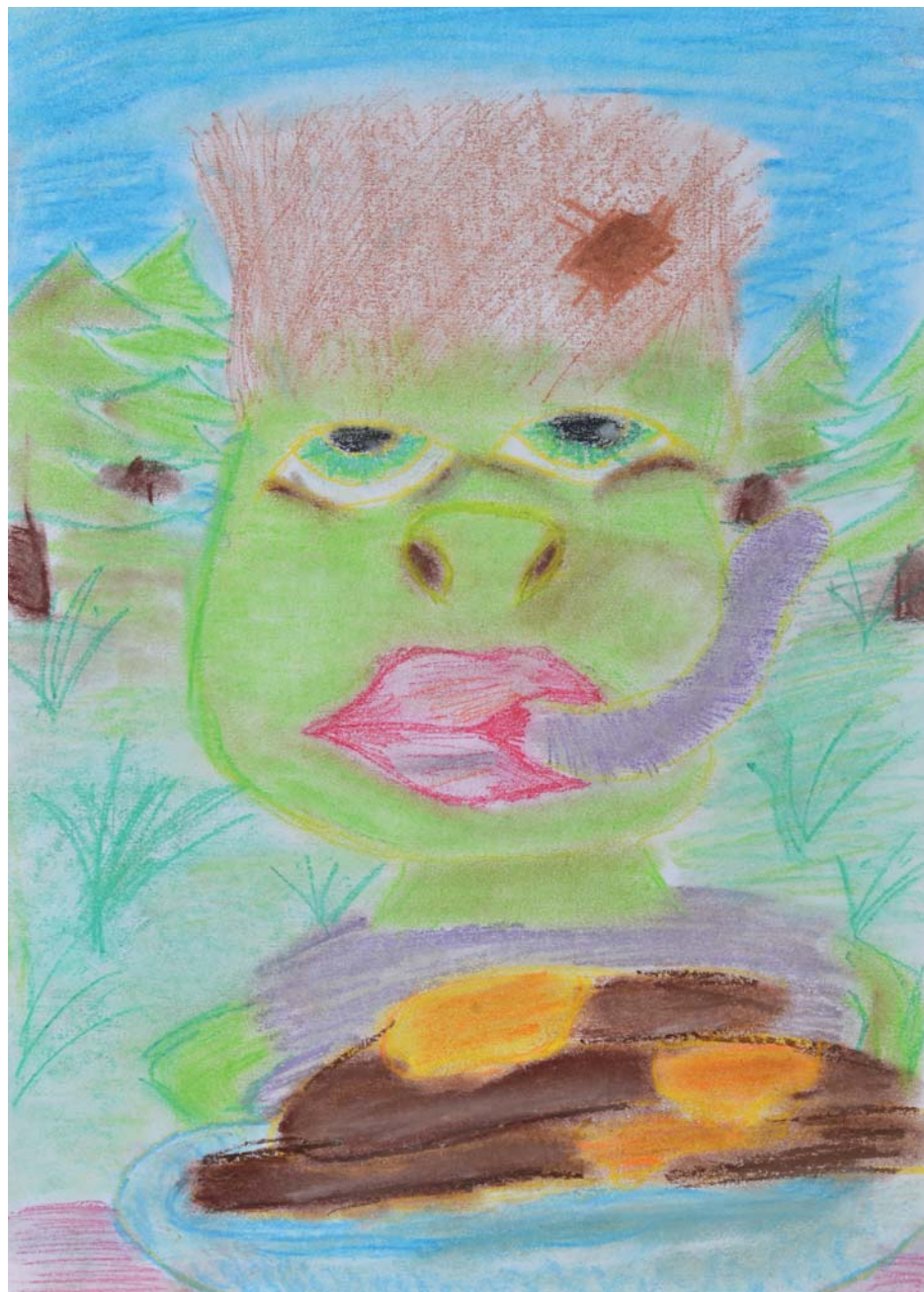
A tak v Nadějkově nastaly podivné časy. Lidé se na strašidla moc zlobili. Dupal dělal rámus, Trdlovi se podařilo každého zmást a Chroupal vše schroupal. Všichni se báli, aby si nevybrali právě je. Tak vše zavírali a raději nechodili ani ven.

Až chalupník Řeháček přišel s báječnou myšlenkou: uspořádáme pro strašidla závody! Nejdříve strašidla soutěžila v tom, kdo udělá největší hluk. Vyhrál Dupal. A ostatní se hrozně rozzlobila. Pak soutěžila strašidla v tom, kdo provede největší hloupost. Zvítězil Trdlo. Ostatní strašidla se ještě více rozzlobila a porvala se. Pak soutěžili, kdo toho nejvíce sní. Řeháček byl mazaný a připravil pro strašidla palačinky, ty měl Chroupal nejraději. Teď vyhrál Chroupal. Strašidla ještě více rozzlobila a začala se honit a řídit v blízkém lese až v něm zabloudila. Již se jim nepodařilo najít cestu zpět.

Na počest pana Řeháčka les nazývá Řeháčkovina. Občas tam je slyšet, jak kvílí meluzína a praskají stromy. To se tam honí ztracená Nadějkovská strašidla Dupal, Trdlo a Chroupal. Až tudy půjdete, dejte pozor ať se vás některé ze strašidel nechytí.

Text: Veronika Kolářová, 8 let, ZŠ Nadějkov

Ilustrace: Dominik Hodný, 10 let, ZŠ Ratibořické Hory

Jak v Nadějkově postavili novou školu

Byl jednou jeden park a v tom parku zámek. Před mnoha lety v zámku byl škola. Jednoho dne nastala půlnoc. Z rybníka se staly močály, přišel velký vítr stromy byly vyvráceny. V lavicích školy se objevily kostry a ty v zámecké škole hrozně řádily. Ze školy se stal najednou strašidelný dům. Hodiny se rozbily. Okna popraskala. Celou vesnici se ozýval strašidelný hluk.

Nastal den a vše se vrátilo zpět. Ale děti se bály a tak se od té doby nesmí chodit do zámku. Škola v zámku byla zrušena. Aby se ale děti měly kde učit, byla postavená nová škola. A tak dnes v Nadějkově stojí opuštěný zámek a nová škola.

Text: Šimon Dušek, 7 let, ZŠ Nadějkov
Ilustrace: Filip Opelka, 7 let, ZŠ Borotín

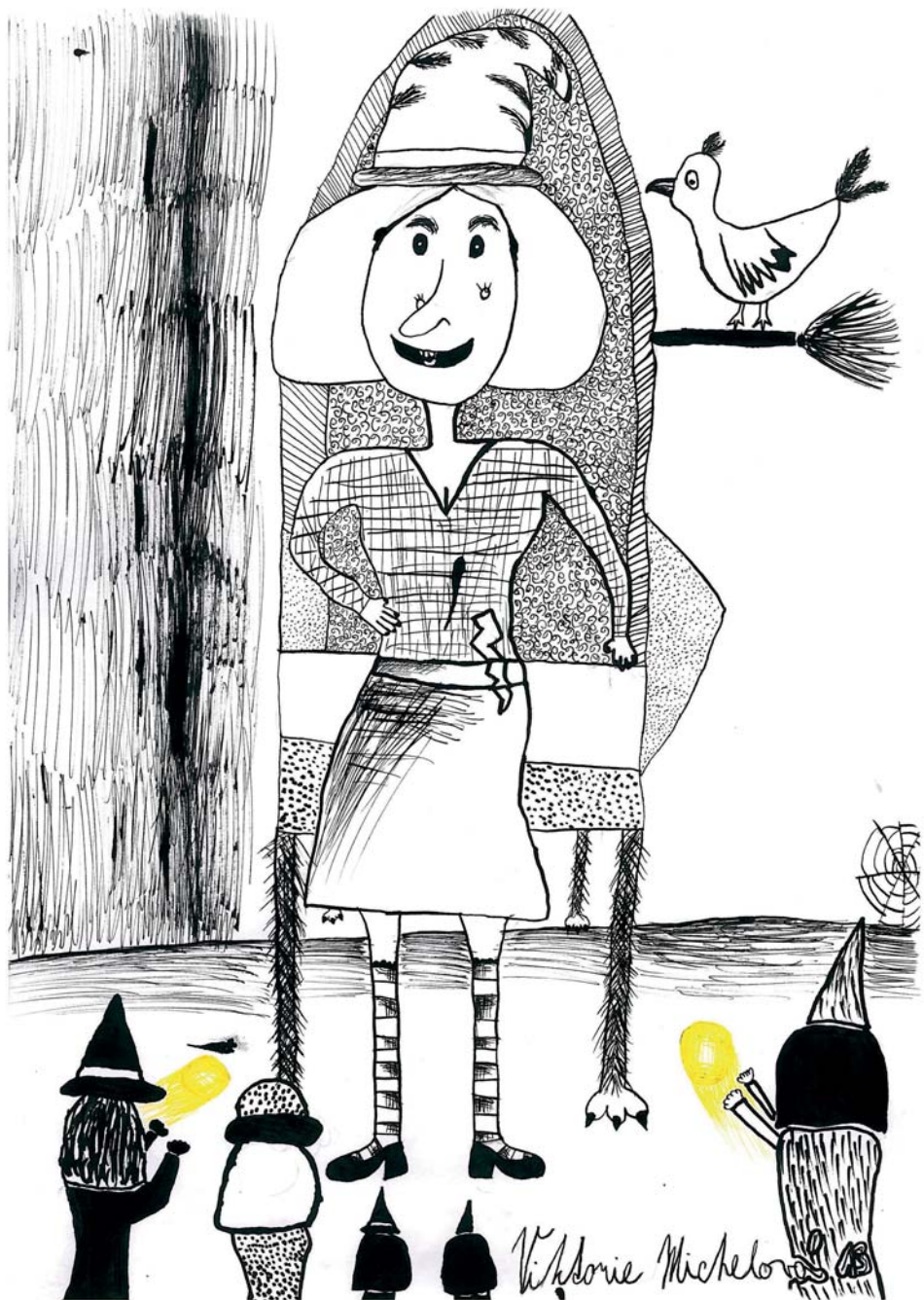
Čarodějka z Jetřichovic

Každá čarodějka má svůj artefakt. Artefakty jí slouží k ochraně, ale hrozí jí i nebezpečí. Artefakt si každá čarodějka vybírá na celý svůj život, potom se už nedá změnit. Je to přísně tajná věc, proto to nemá žádná čarodějka nikomu říkat. Královna všech čarodějek, jménem Grizela, měla velkou moc, ale využívala jí nesprávně. Měla čarodějky chránit, ale ona si je zotročila. Všechny čarodějky musely pilně pracovat, a když jim na konci večera zbylo trochu energie, musely ji odevzdat pomocí magie. Grizela chtěla být ta nejkrásnější, nejsilnější a nejbohatší. Její artefakt byl tmavě černý jestřáb Dagon. Ostatní čarodějky se snažily najít Grizelin artefakt, ale zatím se to žádné nepodařilo.

Jmenuji se Katy a je mi 13 let. Dnes k nám dorazí bratr Jack s jeho novou přítelkyní, protože nám ji chce představit. Maminka připravila večeri a já jsem prostřela stůl. Pak jsme se začali oblékat do slavnostního oblečení. Já jsem si oblékla černé společenské šaty s lesklou čelenkou, maminka si oblékla dlouhé noblesní červené šaty s velkým výstřihem a tatínek měl elegantní černý oblek s bílým motýlkem na krku. Po chvíli bylo vše připravené a bratr s přítelkyní zaklepli na dveře. Tatínek otevřel a pozval hosty dál. Maminka je zase uvítala u stolu a já jsem si podala ruku s bratrovou dívkou. Bratrova přítelkyně mi dala černé lízátko. Řekla mi: „Toto lízátko ti bude moc chutnat, je to moc dobré lízátko.“ Ale mně přišlo zvláštní, tak jsem si ho odložila do pokoje a schovala jsem si ho do bundy. Bratr mi dal knížku jménem Čarodějka z Jetřichovic. Pak se pár rozpovídal a Jack řekl: „Přestěhovali jsme se z Prahy do Jetřichovic a je to tam úžasné. Theanela si našla práci, je to spisovatelka, proto jsem ti dal tu knížku Katy. Tu napsala ona.“ Maminka se poté zeptala: „Theanela, to je ale zvláštní jméno,“ Theanela odpověděla, „no, já pocházím z Austrálie.“ Jack se ptá: „Mami, mohli bychom tu dnes s Theanelou přespat?“ Maminka odpověděla: „Ovšem, ale Theanela mi bude muset pomoci povléknout postel!“ „Já vám ráda pomohu.“ odpověděla Theanela. Tatínek, já a bratr jsme sklídili se stolu a já jsem šla spát. Převalovala jsem se v posteli zprava doleva, nemohla jsem usnout, tak jsem si otevřela knížku „Čarodějka z Jetřichovic“ a hned na první stránce byla mapa trhů čarodějnic, skála čarodějnic a strom čarodějnic. Šla jsem do pokoje za Jackem a zašeptala jsem mu do ucha: „Mohla bych zítra jet s vámi do Jetřichovic a být u vás celý týden?“ „Jo, ale už mně nech spát!“ odpověděl ospale bratr. Šla jsem spát. Druhý den mně bratr vzbudil a řekl: „Jestli chceš jet s námi do Jetřichovic, tak si zabal věci a oblékni se.“ Oblékla jsem se, zabalila věci a šla k autu. V autě jsem poprosila bratra: „Jacku mohli bychom si udělat výlet do skal v Jetřichovicích, poblíž je i loupežnický hrádek a mlýnské kolo?“ Jack řekl: „Proč ne, ale copak tak najednou?“ „Četla jsem o tom v té knize.“ odpověděla jsem. Theanele se to moc nelíbilo a tak řekla: „Mohli bychom se bavit o něčem jiném!“ Celé auto bylo zticha. A já cestou spala. Probudila jsem se na gauči v jejich domě. Byl to moc krásný dům. Jack řekl: „No tak to vypadá, že půjdeme na ty skály samy Katy.“ „Proč?“ odpověděla jsem zvědavě. „Theanele není dobře, už od té doby, kdy jsme jeli autem.“ přišlo mi to divné. Šli jsme na tu velkou skálu a cestou jsme si s Jackem povídali. „Co když je Theanela čarodějnice?“ Zeptala jsem se. Bratr se začal smát a řekl: „Katy, ty máš ale smysl pro humor!“ jsem o tom přesvědčená! Nakonec jsme došli na skálu, kde byl velkolepý starý strom. Vzala jsem si s sebou do batůžku knihu Čarodějka z Jetřichovic a ten strom byl úplně stejný jako na obrázku v knize. Ale bylo mi jasné, že ve dne se tu nic neděje, ale v noci je tady čarodějnic jako much. Jeli

jsme před setměním s bratem domů. Všichni už spali a byla černo černá tma. Podívala jsem se do pokoje Bratra Jacka a Theanely, abych se ujistila, že spí, v posteli spal jen bratr, po Theanele nebylo ani stopy. Mezitím u stromu čarodějnic: „Vládkyně Grizelo, je tu pro čarodějnice hrozba!“ Grizela se zamračila a řekla: „Hrozba, jaká hrozba Theanelo?“ říkala pomateně a vystrašeně. „Je to děvče jménem Katy, je to sestra mého přítele Jacka.“ „Mockrát jsem ti říkala, že se smrtelníky si nemáme vytvářet blízké vztahy!“ řekla rozčileně Grizela. „Doufej, že nám ta holka nepřijde na naše artefakty, jinak naše generace vymře.“ „To je ale vedro, fuj.“ řekla jsem a otřela jsem si čelo od potu. Vyškrábala jsem se na vrchol skály a viděla jsem čarodějnice, jak uctívají velký strom čarodějnic. Mezi nimi byla i Theanela. Po velkém obřadu čarodějnic si zavolala Grizela Theanelu. Grizela řekla: „Theanelo, mám takový nápad, co kdybychom jí na této skále uzavřely železnými mřížemi a hlídal by ji tu Dagon.“ „Skvělí nápad Grizelo, ale co když ví, že Dagon je váš artefakt.“ řekla starostlivě Theanela. „Ale jak by se to dozvěděla?“ „Musím se vám s něčím svěřit Grizelo!“ Theanela byla Grizelina pravá ruka, takže nic by ji nemohla udělat, ani neznala Theanelin artefakt. Theanela řekla: „Já jsem jaksí, jak víte spisovatelka a napsala knihu a tam je popsána naše oblast, co jsme zač a jaké máme všichni artefakty.“ „Četla jsi ji?“ „Jsem si jistá, že ano!“ Rozzuřená Grizela řekla: „Myslím, že ta holka není tak chytrá, že by uměla číst, a dokonce tak rychle.“ Theanela odpověděla: „Souhlasím Grizelo, takže zítra večer sem určitě přijde, jelikož je to zvidavé dítě a uzavřeme ji tady u stromu!“ „ANO!“ řekla se zlomyslným úmyslem Grizela. Pak všechny čarodějnice odcházely do velkého stavení, které kdysi sloužilo jako mlýn se třemi mlýnskými koly. Vedle něj protéká řeka s nádherně čistou vodou a s bílými kameny na dně. S velkým nápisem nade dveřmi „Trhy čarodějnic“, jsem se vplížila dovnitř. Začala jsem se trochu bát, bylo tam tolik čarodějnic. Prodávaly se tam netopýří oči, slepičí nohy, myši ocásky nebo králíčí hlavy. Viděla jsem dokonce čarodějnice, které vytvářely lektvary. Ale bylo tam toho mnohem víc, ale já jsem byla dost unavená a šla jsem pomalu domů. Když jsem přišla domů, bratr Jack stále spal a já jsem si šla ještě na ty dvě hodinky odpočinout. Spala jsem jako dudek. Věděla jsem, že na mě Grizela a Theanela chystají ošklivou léčku. Ve spánku jsem přemýšlela, co bych si na ty čarodějnice vymyslela. Byly dvě hodiny odpoledne a já jsem se šla podívat po Jetřichovicích, abych si vyvětrala hlavu. Přiběhl ke mně najednou pejsek. Byl tak krásný. Po chvíli přiběhla i panička a řekla mi: „Ahoj, to je Slinta, líbí se ti?“ „Strašně moc!“ odpověděla jsem radostně. „Je to ještě malé štěňátko Bordercolie. Jestli budeš chtít, mohla bych ti ho dát, má ještě jednoho takového pejska. Tenhle je moc odvážný a poslušný.“ „Vezmu si ho!“ odpověděla jsem. Vzala jsem si pejska k bratrovi a řekla jsem mu: „Tohle je nový člen rodiny, Slinta.“ „Ten je nádherný!“ odpověděl bratr. A já jsem už věděla, co mám na ty dvě čarodějky nachystané. Večer se blížil a já jsem pomalu šla se Slintou na skálu. Sedla jsem si tam, ale zatím se nic nedělo. Až po chvíli se objevila Grizela a uvěznila mě tam tak, že kolem mě vykouzlila železné mříže. A zmizela. Nečekala jsem, že tam budou železné mříže, takže jsem tam byla opravdu uvězněná. Ale pro jistotu, jsem si s sebou vzala knížku Čarodějka z Jetřichovic. Sedla jsem si vedle Slinty a četli jsme si spolu. Najednou přiletěl na železnou mříž černý jestřáb Dagon. A cíhal na mě. Z knihy jsem se dočetla, že Grizelin artefakt byl Dagon. Vzala jsem kámen a hodila ho po něm. Dagon spadl a rozplácl se na zem jako placka. Mezitím na trzích: „Auuuuu, tak hodně to bolí!“ skučela Grizela. Theanela chytila Grizelu do náručí a řekla: „Grizelo, neboj se.“ Pro Grizelu si přišlo nebe čarodějnic. Theanela a všechny čarodějnice se chtěli pomstít, ale nevěděly jak.

Na skále mě přepadl velký hlad, po chvíli jsem si všimla, že mám v bundě zapomenuté černé lízátko. Lízla

jsem si jen jednou a udělalo se mi špatně, omdlela jsem. Slinta rozkousal železnou mříž a posadil mě na jeho hřbet. Když mne uviděl bratr úplně zelenou, zavolal sanitku a mně v nemocnici museli vypumpovat žaludek. Další den si pro mě přijeli rodiče. Doma jsem se podívala na lízátko a řekla jsem: „Nemohu uvěřit, že jsem si jen lízla a omdlela jsem. Konec konců, bylo to velké dobrodružství a jsem ráda, že mám Slintu. Každý večer spí u mě v posteli.Co se stalo s Theanelou a dalšími čarodějnicemi? Asi po dvou týdnech přijel bratr s Theanelou k nám domů. Byla jsem v pokoji a vyčesávala jsem Slintu. Klikla cvakla, dveře letí a Theanela vchází do dveří. Říká: „Katy, je těžké být čarodějnicí. Všichni čarodějnice nechtěly být zlé, ale hodné. Ovládala nás Grizela, nařídila mi také, abych ti dala to lízátko z trhů čarodějnic, odpustíš mi?“ „Ale ovšem, pomalu jsem na to už zapoměla, ale jsem stejně ráda, že jsem byla v Jetřichovicích.“ řekla jsem tajemně. Čarodějnice odpověděla: „Co se ti na tom líbilo?“ „Mám pejska, vždy jsem si takového přála, ale rodiče mi ho nechtěli koupit. Prý stojí moc peněz, ale Slintu jsem měla zadarmo. A je to můj nejlepší kamarád na světě.“ řekla jsem radostně. Potom Theanela z Jackem odjeli, po dvou letech si založili svou rodinu, a tam kde byli trhy čarodějnic, je teď psí útulek, podle mého přání. Potůček tam slouží k pití a nefunkční mlýnské kolo je na hraní.

Text: Adéla Miškovská, Anna Záveská, Barbora Záveská, Daniela Vodičková, 6.B,
ZŠ U Nemocnice Rumburk
Ilustrace: Viktorie Michelová, 13 let, Rumburk

Čertí kopyto

Jednou, ale to už je hodně dávno, když byla města ještě malými vesnicemi, žila na kraji lesa poblíž Velkého Šenova rodina chudého zemědělce. Bydlela v otrhané chatrči vedle prvních stromů, které psaly hranici lesa. Poblíž bylo také malé pole, které obdělávala. Zemědělec dřel od rána do večera, aby uživil svoji rodinu, především jeho dvě dcery, Aničku a Haničku. Obě dvě už rostly do krásy. Ta mladší, Anička, byla pracovitá a poctivá, na každého byla milá a každému ráda pomohla. Nebylo tedy divu, že ji měli po celé vsi lidé rádi. Za to ta druhá, Hanička, byla sice starší, ale do práce se neměla. Celý den jenom seděla na peci a chytala lelky. Ani jí nenapadlo zamést světničku nebo navařit. A tak to Anička neměla lehké. Vstávala časně z rána, nakrmila slepičky, udělala snídani a poté rychle spěchala s vědry na vodu do lesa k ne-dalekému potůčku. V potůčku tekla průzračná voda, která se za svitu slunce třpytila jako drahokamy. Říčka stékala až do Černého rybníka a pak dále dolů do vesnice. Anička přistoupila ke břehu, jedno vědro postavila na jeden ze dvou obrovských balvanů, který ležel na každé straně břehu, a začala nabírat vodu. Takhle pro vodu chodila třeba i desetkrát když bylo potřeba, protože v hospodářství je zapotřebí vody hodně. Vědra byla těžká a Anička byla zanedlouho znavená a vyčerpaná. K poledni už dostala hlad, protože toho moc neposnídala, jako vždy. Hanička se nerada dělila o jídlo a to platilo i když se měla rozdělit s Aničkou. Anička už byla na takové chování zvyklá, a protože měla Haničku ráda, nikdy jí nic neřekla. Bodejť by taky mohla, když měla vždy plné ruce práce. Když hodiny odbily dvanáctou, sešla se rodina k obědu, ale Anička si vzala do uzlíku jenom trochu suchého chleba a jedno krásně červené jablíčko. A i když jí to tatínek rozmlouval, Anička přece jenom popadla vědra a utíkala nabrat další vodu. Když došla k potůčku, hlad jí přece jenom přemohl, sedla si, vytáhla z uzlíčku kousek chleba, ale než se stačila zakousnout, uslyšela nedaleko křik. Rychle vstala a utíkala za hlasem, který prosil o pomoc. Nedaleko místa, kde Anička seděla, se v jednom z hlubokých míst říčky topila jakási osoba, podle hlasu zřejmě nějaká stařenka. Anička nedbaje na svoje čisté šaty skočila do vody, zachránila stařenku a pomohla jí na břeh. „Jste v pořádku?“ zeptala se Anička vyděšeně, když už byla stařenka v bezpečí na břehu. Jen co jí Anička pohleděla do očí, z babky se najednou stala krásná nymfa. Anička se polekala, ale zůstala stát na místě. Nymfa nic neřikala, jenom Aničce vtiskla do ruky tři nádherné perly. „Až budeš potřebovat pomoc, hod jednu perlu do vody a já se hned objevím,“ řekla nymfa kouzelným hlasem a zmizela dřív, než stačila Anička cokoliv říct. Anička ještě napůl v mrákotách doklopýtala domů a tam všechno řekla rodičům. Rodiče se podivovali a přemýšleli, za to Hanička, která se celý den převalovala na peci, zbystřila sluch. Když má Anička perly, proč bych je nemohla mít já, pomyslela si Hanička. Kdo by také nechtěl kouzelné perly. Následujícího dne Hanička vstala ještě dřív než Anička (i když jí to stálo pořádné přemáhání) a sama se nabídlá, že půjde s vědry k vodě. Nikdo nic nenamítal a tak Hanička popadla vědra a chodila sem a tam, od říčky k chatrči, až z toho byla celá rozlámaná a nesmírně unavená. Avšak na oběd nezůstala, to aby náhodou nepropásla nymfu a její dary. Zabalila si tedy rychle svačinu a spěchala zpátky k potůčku. Sotva si sedla na jeden z balvanů, uslyšela za sebou čísi hlas. Otočila se a spatřila shrbenou stařenku. Stařenka se pomalým krokem došourala k Haničce a sedla i vedle ní. „Co chceš?“ zeptala se Hanička poněkud drze. „Jen jestli nemáš kousek chleba, jsem celá vyhládlá, zbloudila jsem cestou,“ odpověděla

potichu stařenka. „Jen si běž žebrať k někomu jinému, sama mám hlad a dělit se nebudu,“ vyštěkla na stařenku Hanička a otočila se k ní zády. V tu ránu se stařenka proměnila v nymfu a vykřikla na Haničku: „Táhni k čertu!“ Hanička se polekala, vyskočila z kamene a když viděla, že má co do činění z nymfou, změnila tón hlasu. „Vážená a mocná nymfo, velice se omlouvám za své hloupé chování,“ omlouvala se narychlo Hanička, ale jediné, co jí zajímalo, byly perly. Taky se jich hned po omluvení dožadovala. Nymfa se škodolibě usmála a chvíli přemýšlela. Nehodlala jí dát čarovné perly, rozhodně ne takové, jako dala hodné Aničce. A v tu ránu jí to napadlo. Odkud si vytáhla jednu velkou, černou perlu. Byla krásná ale zároveň i temná a vyzařovalo z ní cosi jiného, než z těch krásných, bílých perel jaké dostala Anička. Nymfa se měla k odchodu, když v tom Hanička promluvila. Nebylo to poděkování ani krásná slova, Hanička se jenom dožadovala dalších perel. „Já jich chci víc, Aničce jste dala tři perly a k tomu byly krásné bílé,“ stěžovala si Hanička. Nymfa si jenom odfrkla a řekla: „Tobě bude bohatě stačit jedna perla.“ Nymfa zčistajasna zmizela a najednou zafoukal silný vítr. Ve větru byla slyšet slova nymfy. „Až budeš chtít perlu použít, hod' ji do vody,“ našeptával hlas ve větru. Hanička celá nedočkavá, přiběhla k říčce a v místě mezi dvěma balvany hodila perlu do vody. Nejdřív se nedělo nic, už to vypadalo, že to bylo zbytečné a že se perla už nikdy neobjeví. Když se již měla Hanička k odchodu, začalo to ve vodě vřít a bublat, všude kolem se rozprostřel sirnatý zápach a voda se začala točit. Brzy se z točení stal vodní vír a voda byla zanedlouho horká jako rozpálený olej. Hanička se polekala a chtěla utíkat domů, jenže klopýtla o balvan a spadla do vody. A protože se celé dny válela na peci, neuměla chudák Hanička ani pořádně plavat. A ať se snažila jak se snažila, za chvíli se už točila ve víru až jí nakonec voda celou pohltila. Točila se a točila, ale už si nepřipadala, že je pod vodou, protože mohla dýchat, i když velmi těžce. Nakonec to nevydržela, trhla sebou co nejvíce mohla. Moc jí to nepomohlo, pořád se točila, ale pod nohama už cítila pevnou zem. Trhla sebou ještě jednou a to stačilo na to, aby se celou svojí vahou svalila na tvrdou a špinavou zem. Hanička trochu zakňučela, postěžovala si a vstala. Rozhlédla se kolem sebe, aby zjistila, kde se nachází, ale nic co doposud znala jí nepřipomínalo tohle místo. Smrdělo to tady, bylo tady velké horko a moc světla tady také nebylo. Nejdříve se blesklo tam, potom zase na druhé straně a než by se člověk nadál, stál před Haničkou samotný vládce pekel. Byl to vysoký, dlouhý čert z pečlivě udržovanými rohy a z plešatou hlavou. Na sobě měl ty nedražší látky a kožené boty, které se jen tak nevidí. Odplivl si a civěl na Haničku takovým zlým, nehezkým způsobem. „Co tu k čertu děláš, děčko?“ rozeřval se chraplavým hlasem vládce pekel. Hanička nebyla hrůzou schopna mluvit a tak jenom vykoktala: „To-to j-já n-ne-nevím“. „Jak to, že to nevíš?! Do mého království nemůže vstupovat každý, to bych tu měl za chvíli přelidněno,“ říkal nahlas vládce pekel. „To já ne, to nymfa a-a černá perla a voda a,“ chtěla pokračovat dál, ale vládce pekel jí zastavil. „Nymfa říkáš?“ zeptal se opatrně ten pekelník. „No tak to tě sem neposlala pro nic za nic, nymfa má totiž jenom tři takové perly, se kterými se můžeš dostat do pekla,“ přemítal a sám pro sebe si začal něco mumlat a divně se uchechtával. „Tak povídej, co si provedla?“ ptal se mazaně vládce pekel. I tu v Haničce opadl strach a zvedla se nátura. „Já jsem nic nepovedla, já jsem jenom nosila vědra z vodou, tu po mě chtěla bába chleba, tak povídám, že jí ho nedám, že mám sama málo a ona mi udělala tohle!“ postěžovala si Hanička pekelníkovi. Vládce pekel se rozchechtal tím svým zlověstným smíchem a chvíli přemýšlel. „Podej mi ruku,“ řekl jako neviňátko. Hanička mu jí tedy podala a byla zvědavá, co se bude dít dál. Pekelník vytáhl ostré brko na psaní a bodl jí Haničku do prstu, ta zajekla a trhla sebou. „Vy ženské nic nevydržíte,“ drmolil si pro sebe vládce pekel. Ochutnal Haniččinu krev a usmál se od ucha k uchu. „I ty

si mi pěkná hříšnice. Takovou já bych chtěl za ženu," řekl vládce pekel a pokračoval „Chtěla by si mě za muže Haničko?". „ No to se ví, že holka ze vsi si bude brát čerta. To určitě. Nevezmu si tě ani kdybys mě stokrát prosil," vyhrkla drze Hanička a vyplázla na čerta jazyk. To čerta dopálil, popadl Haničku, strčil ji do pytle, pytel zavázal a řekl : „Však ty si to rozmyslíš. Dokud mi neřekneš ano, tak budeš zavazaná v tomhle pytli." Rozesmál se na celé kolo a po chvíli odešel. Ubohá Hanička co si jenom počne. Zatímco Hanička měla starosti v pekle, Anička měla starosti doma. Všude se po ní sháněli, hledali a volali ji po celém lese, ale nikde Haničku nemohli najít. Když už byla Anička zoufalá, vzpomněla si, že má přeci tři kouzelné perly. Utíkala k potůčku co jí nohy stačily a zastavila se, div do vody nespadla. Z kapsy vyndala jednu perlu, hodila ji do vody a čekala. Najednou se z vody vynořila překrásná nymfa, ta stejná, co dala Aničce kouzelné perly. „Copak si přeješ Aničko?" zeptala se líbezným hlasem nymfa. Anička celá udýchaná jí pověděla vše o tom, jak se Hanička ztratila, že jí nemohou nikde najít. „Nevíš, milá nymfo, kde je naše Hanička?" zeptala se smutně Anička. „I vím to a velmi dobře," odpověděla nymfa, „Hanička je v samotném pekle". Anička se lekla a začala bédovat : „Jak jí mám odtamtud pomoci, když nevím, jak se do toho pekla vůbec dostat?" A byla by brečela, kdyby jí nymfa nepodala dvě krásné, černé perly. „Na , tu máš, to jsou černé perly. Když je do vody hodíš, otevře se ti brána pekelná. Ale pozor. Šetři si je. Jednou se do pekla dostaneš, druhou zas můžeš utéct domů, ale pamatuj, že já už žádné jiné nemám a z pekla jiná cesta kromě té střežené nevede," řekla nymfa. Anička jí mnohokrát poděkovala, narychlo se rozloučila

s rodiči a vrátila se zpátky k potůčku. Vhodila jednu černou perlu do vody, počkala si, až se ve vodě vytvoří vír a pak do něj, s odvahou, skočila. Dopadla na úplně stejné místo, jako předtím Hanička. Sice už dopředu věděla, kam ji černá perla zanese, ale i tak měla strach. Když uslyšela kroky, dívala se, kam by se jednoduše schovala za nějaké poleno nebo třeba za pytle, které tam stály. Čerti, kteří chodili kolem, si jí tedy nevšimli. Zrovna jednou, když kolem šel další čert, Anička vyskočila a utíkala se schovat. Nejblíže byly pytle a tak se schovala mezi ně. Jak tak spěchala, nedávala pozor a tak nějaké pytle svalila. Normálně by to nevadilo, ale z pytle, kde byla uvězněna Hanička, se ozvalo vyjeknutí. „Dávej pozor ty nemehlo čertovská,“ bědovala Hanička, která si myslela, že ji shodil jeden z čertů. Anička ihned poznala sestřin hlas a div z pekla radostí nevyskočila. „Haničko! Haničko! Co jsem se pro tebe naplakala, jak jsem tě dlouho hledala a teď jsem tě konečně našla. „ Hanička také poznala sestru po hlasu a tak byla ráda, že v tom pekle není sama. Aniče chvíli trvalo, než Haničku našla, protože každý pytel vypadal stejně a bylo jich tam náramně mnoho. Po nějakém čase Anička přece jenom našla pytel, ve kterém byla chudák Hanička celou, dlouhou dobu zavřená. Anička tedy přistoupila a hodlala rozvázat uzel, kterým byl pytel zavázán, ale ať kroutila a lomcovala s pytlem jak chtěla, uzel se ani trochu nepovolil. Ani obyčejný, tenký pytel, který by doma roztrhl raz dva teď nešel otevřít. Tak tam Anička stála a dobrou hodinku se mordovala s tím hrozným uzlem. Když už jí přece jenom došly síly, neklesala na mysl. Měla přeci ještě dvě kouzelné bílé perly, které přivolají nymfu. Jenže takové perly se musí hodit do vody, aby kouzlo fungovalo. Ale v pekle ne a ne voda. Anička prošla už snad celé peklo, všude byly ohně a plameny, ale po vodě, jako by se slehla země. Když už to Anička chtěla vzdát, uslyšela z dále čerty, kteří jí náramně pomohli. „No tak ho hodíme do vody, to ho pěkně dopálí,“ říkal jeden z těch čertů. Ostatní jenom souhlasně kývali hlavami a smáli se na celé kolo. Čerti popadli nějakého jiného čerta a už si to s ním šupajdili přímo k malému jezírku, kterého si předtím Anička nevšimla. Počkala, až čerti vyvedou své žerty, vymáchají se ve vodě a zmizí. Když už věděla, že jí nikdo nepozoruje, opatrně a potichu do vody hodila bílou perlu. Z vody se po chvíli opět vynořila překrásná nymfa a ptala se, co Anička potřebuje. Anička jí pověděla všechno o pytlí, jak nejde rozvázat ani roztrhnout a že je z toho všecek zoufalá. Nymfa se jenom pousmála a pravila: „Pytel je zakletý samotným vládcem pekel, nebude snadné ho rozčarovat“. Ale nymfa dělala, co se dalo, došla s Aničkou až k pytlům, zamrmlala si něco pro sebe, asi nějaké zaříkadlo, a v tu ráno se pytel sám rozvázal. Hanička, která byla tak dlouho vězněna v pytlí, bleskurychle vyskočila a celá šťastná, objala svoji sestru Aničku. Ale to už tam nymfa nebyla, zmizela rychle, jako to dělává vždycky. Teď už bylo hlavní dostat se k jezírku, protože jenom díky vodě se mohly dostat domů. Ale jak spěchaly a byly rozradostněné, že se spolu opět shledaly, nadělaly veliký rámus, ale vůbec si to neuvědomovaly. Čerti jsou většinou staří a napůl hluší, takže by se pro takový malý rámus ani neotáčeli. Za to vládce pekel měl smysly bystré a nikdy nezahálel. Anička do vody vhodila poslední černou perlu co měla a čekala, až se začne ve vodě točit vír, aby do něj mohly skočit. Jenže to už měly v patách samotného vládce pekel, který jejich rámus slyšel. Anička na nic nečekala, popadla Haničku za ruku a skočila. Jenže čert nebyl hloupý a i když čerti vodu rádi nemají, přece jenom skočil do vodního víru také. Anička a Hanička teď byly na jednom břehu potůčku, ke kterému si chodily pro vodu, za to čert přistál na tom druhém. Bylo to přesně to místo, kde stál po obou stranách břehu velký balvan. Vládce pekel se hněval, prskal oheň a plival sirnaté sliny, ale než stačil něco udělat, Anička vhodila do vody svoji poslední bílou perlu a přivolala tak nymfu. „Jak ti mohu pomoci Aničko?“ zeptala se jako vždy nymfa. „Nymfo, prosím, pomoz nám. Ochraň nás před čer-

tem, jinak nás rozcupuje na kousky!“ řekla rychle vyděšená Anička. „Neboj se, však já si s ním poradím,“ řekla v klidu nymfa a vyčarovala kolem Aničky a Haničky takové namodralé kouzlo, které je obklopovalo jako nějaké ochranná poklička. Ať se čert snažil jak chtěl, ať do té pokličky z kouzla kopal a metal jiná protikouzla, nikdy se mu nepodařilo kouzlo zlomit. Zkoušel to hodinu, dvě, ale časem mu došla trpělivost a tak samým vztekem vystoupil na balvan, který měl na svém břehu a vším vztekem si v zuřivosti dupl. I byla to rána, to vám povím a byla to taková rána, že se čert propadl zpátky do pekla a balvan se rozpůlil. Tak byly Anička a Hanička zachráněny. Hanička přestala být drzá a líná a lidé si jí za chvíli taky zamilovali. Od té doby už nymfu víckrát neviděli. Když se do těch míst vydáte, ještě dnes je tam k vidění rozpůlený balvan, který má tvar čertova kopyta.

Text: Natálie Lemfeldová, 15 let, ZŠ Velký Šenov
Ilustrace: Nikol Neudenová, 14 let, Velký Šenov

Příběh z Dolního Podluží

Byla nebyla jedna holčička jménem Eliška Dolní.

Jako každé ráno šla Eliška do školy a pozdravila se s ostatními dětmi. Sedla si do předposlední lavice a začala si číst knížku „Jak na draka“ od Vladimíra Jiretinského. Najednou do třídy vešla cizí holčička. Sedla si do poslední lavice za Elišku a vyděšeně se dívala kolem sebe. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se Eliška.

„Já jsem Petra Podlužská,“ odpovědělo děvčátko.

„Já jsem Eliška Dolní, moc mě těší“. Petra se pousmála. Do třídy vešla paní učitelka Jana Pražská. „Ticho! Vy jste neslyšely zvonění!?“ tázala se paní učitelka a přikázala dětem, ať si otevrou čítanky na straně 66 a pak řekla: „Číst bude Ratibořická!“

Po škole šla obě děvčata spolu, protože byly sousedky. „Mohly bychom se někde sejít“, řekla Petra. „To by bylo super!“ vykřikla Eliška. A tak se domluvily na odpoledne u školy.

Najednou slyšely, jak někdo volá o pomoc a z úřadu vyběhl tajemný muž s hnědým pytlkem na zádech. Za ním vyběhl zmatený starosta: „Chyťte ho! Chyťte ho!“ Dívky se rozeběhly za zlodějem.

„Stát, stát, prosím, stůjte,“ volala marně Petra. Eliška se naštvala a zakřičela: „Ty, člověče, stůj, jinak uvidíš!“ Zloděj ale nezastavil. Eliška tedy zavolala telefonem na policii.

„Dobrý den,“ řekla. „Právě jsme byly s kamarádkou svědky krádeže. Jmenujeme se Eliška Dolní a Petra Podlužská. Zloděj utíká po silnici od obecního úřadu do Jiřetína pod Jedlovou. Přijďte co nejrychleji.“

Za 5 minut už policie zloděje dopadla a starostovi vrátila peníze.

„Tak holky, co bych vám dal za odměnu?“ No, tato vesnice ještě nemá jméno! Tak co kdybych ji pojmenoval po vás. . . Dolní Podluží!“

Text: Anna Mateciucová, 13 let, ZŠ Dolní Podluží

Ilustrace: Sára Salfická, 13 let, Dolní Podluží

Medomls Kulička

V Mladé Vožici měli problém se strašidlem Medomlsem Kuličkou. Toto strašidlo milovalo všechno z cukru a k smrti rádo mlsalo a mlaskalo, proto se tak divně i jmenovalo. Svému okolí škodilo, kradlo med, sladkosti a zavařeniny. Děti se ho bály, protože jeho oči byly modročerné, srst mělo růžovo-modrou a nosilo fialové botičky. Jeho zuby vypadaly jako veveřčí. Přestože na pohled působilo zle, nebylo to špatné stvoření. Kulička bydlel v malé jeskyni nedaleko Bělče, kde měl kamarádku Mirku. Ta ho měla ráda, neboť věděla, že je hodný a má dobrosrdečnou povahu. Každý den mu měnila fialové botičky. Vážil kolem jedné tuny a jedl zavařeniny od Mirky. Jednou se Mirka rozhodla, že Medomlse Kuličku ukáže všem lidem z Vožice, aby poznali jeho dobrou tvář. Přijela s vozem, kam naložila Kuličku, ale musela zapřáhnout traktor, aby ho uvezla. Dojela na náměstí do Vožice a tady ho vystavovala, až všichni lidi pochopili, že je fajn. Ten rok došly všem lidem z širokého okolí zavařeniny.

Text: Klára Kopecká, Eva Dobiášová, 11 let, ZŠ Mladá Vožice

Ilustrace: Martina Sobková, 12 let, ZŠ Mladá Vožice

O nešťastné Justýně z Lužických hor

V dávných dobách, kdy ještě v tomto kraji byly hluboké černé lesy plné zvěře a lidí jen poskrovnu, žila se svým otcem v údolí Milířky dívka jménem Justýnka. Otec byl, jak bylo v těchto lesích obvyklé, uhlířem. Pálil ve velkých milířích dřevěné uhlí, které potom místnímu panstvu a sedlákům prodával.

Z toho oba skromně žili ve své chaloupce, která byla postavena v hloubi lesa. Místo, kde žili, se jmenovalo právě po kouřících milířích, kterých bylo hned několik. Dívka ráda chodila po zdejších kopcích, sbírala houby, borůvky a vůbec se v temném lese nebála.

Na jedné ze svých častých procházek zaslechla úpěnlivé volání o pomoc. Spěchala po hlase a za chvíli byla na malé mýtině. Tady viděla koně, jak spásá zelenou šťavnatou trávu a vedle něho ležela postava, která naříkala bolestí. Justýnka přispěchala blíže a uviděla mladíka v lehké zbroji, jak bolestivě sténá a nemůže se pohnout. Bylo zřejmé, že se pádem z koně zranil. Požádal slabým hlasem dívku o pomoc. Ona mu okamžitě pomohla postavit se na zdravou nohu a s její pomocí se s bolestnou grimasou vydrápal na koňský hřbet. Dívka držela koně za ohlávku, pomalu a opatrně ho vedla směrem k jejich stavení. Uhlíř se zrovna vracel z lesa domů, a tak rychle přispěchal na pomoc. Společně uložili zraněného jezdce do postele a začali mu ošetřovat poraněnou nohu. Mladík jim řekl, kdo je a odkud pochází. Byl to Jiří, syn místního správce hradu Tolštejna. Požádal je, aby otci donesli zprávu o jeho zranění.

Uhlíř se okamžitě vydal na cestu a nechal dívku se zesláblým mladíkem o samotě. Mladík se dívce zalíbil. Dívala se na něj zvědavými pohledy a brzy se oba mladí lidé sblížili. Chlapec po čase vysílením usnul. Justýna mu zkontrolovala zranění, omyla jeho bledou tvář a po celou dobu, kdy mladík spal, ho se zaliběním pozorovala. Kvečeru se otec vrátil domů a spolu s ním i lidé, které vyslal správce hradu, aby mladíka převezli domů. Opatrně ho naložili na kožešinami vystlaný vůz a pomalu se vydali na cestu ke hradu. Jiří dívku pozval, aby ho v době jeho uzdravování navštívila na hradě. Měla to být odměna za její péči. Odjíždějící vůz Justýně za chvíli zmizel za ohybem cesty. Bylo jí smutno z opětovné samoty, ale těšila se na návštěvu hradu, kde ho zase uvidí.

Po dvou dnech se vypravila společně s otcem za Jiřím. V lese natrhala čerstvé lesní jahody a těšila se, až mladíka opět spatří. Když přišli před hradní bránu, čekal tam na ně už hradní správce. Poděkoval dívce za její pomoc a zeptal se, jak se jí může za její dobrotu odměnit. Skromná dívka o nic nežádala, chtěla jen vidět mladého pána. To však jeho otec rezolutně odmítl. Poukázal na jejich rozdílné společenské postavení, čímž dívce připomněl její chudobu. Zklamaná dívka v slzách odešla domů. Otec jí domlouval, ale nešťastné děvče nebylo k utišení. Celé následující dny se uzavírala do sebe, sama se toulala po lese a hlasitě naříkala. Její naříkavé, srdce drásající kvílení bylo slyšet daleko do kraje a lidé se začali v lese bát. Jednou se již zpátky domů nevrátila a nikdo ji už nespatriil. Otec žalem nad ztrátou své dcery brzy zemřel, a tak celou smutnou událost připomínal jen nářek, který se nesl dnem i nocí korunami temných hvozdů. Lidé nosili do lesa na mýtinu, kde dívka našla zraněného mladíka, květiny ve snaze udobřit si jejího ducha. To se však nesesetkalo s úspěchem, a tak ještě dnes, po staletích, je slyšet za větrného počasí hlas smutné Justýny, která nám posílá spolu s větrem svůj nářek.

Text: Dominik Mensa, 13 let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Ivana Kašporová, 14 let, Rybníště

Bitva rytířů

Obec Jiřetín pod Jedlovou je součástí Tolštejnského panství.

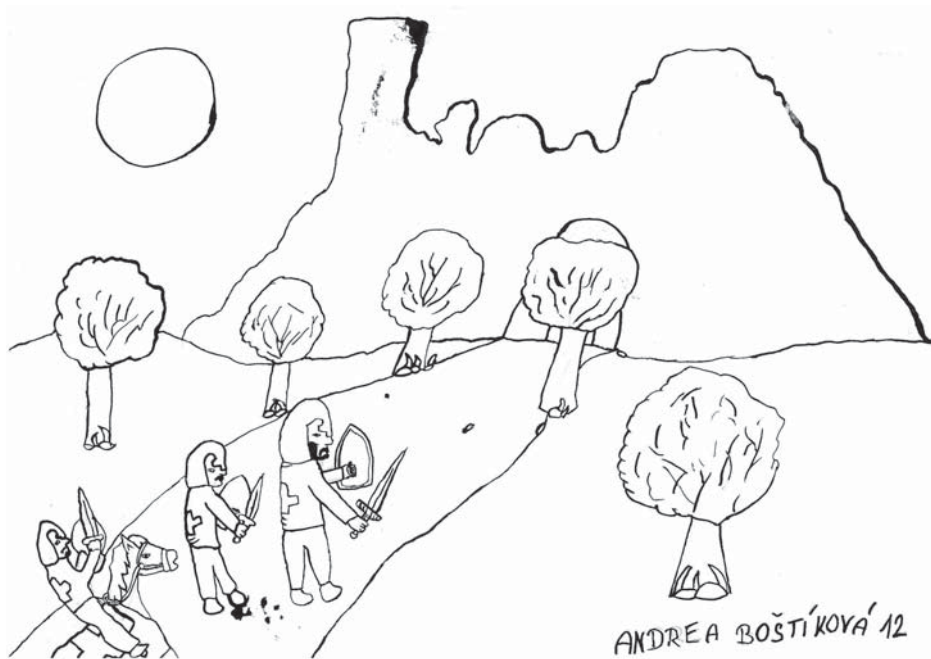
Na nejvyšší věži Tolštejna vlaje vlajka se lvem uprostřed, protože panství obývají rytíři z rodu Zlatého lva. Na panství je ukryt poklad, který střeží duch Lampamperd. Je to duch prvního zemřelého vládce panství. Je neviditelný a vydává strašidelné zvuky. Říká se, že zatím se nikdo přes ducha Lampamperda nedostal, aby poklad získal. Poklad je velice starý a velmi vzácný.

Jednoho krásného slunného dne se ale kolem panství začala shromažďovat skupina rytířů z Křížové hory. Tito rytíři měli ve svém znaku červený kříž. Dozvěděli se o pokladu a chtěli ho získat. Týden bylo panství v obležení a až osmý den ráno rytíři z Křížové hory zahájili útok, neboť si mysleli, že všichni ještě spí. Ale mýlili se. Tolštejnští rytíři byli v plné zbroji.

Sehrála se velice krutá bitva, která trvala několik dní. Na obou stranách bylo mnoho raněných, ale nakonec se rytíři z Křížové hory dali na útek.

Poklad byl zachráněn a Tolštejnské panství se od té doby stalo nedobytné.

Text: Josef Slánský, 14 let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Andrea Boštíková, 12 let, Krásná Lípa

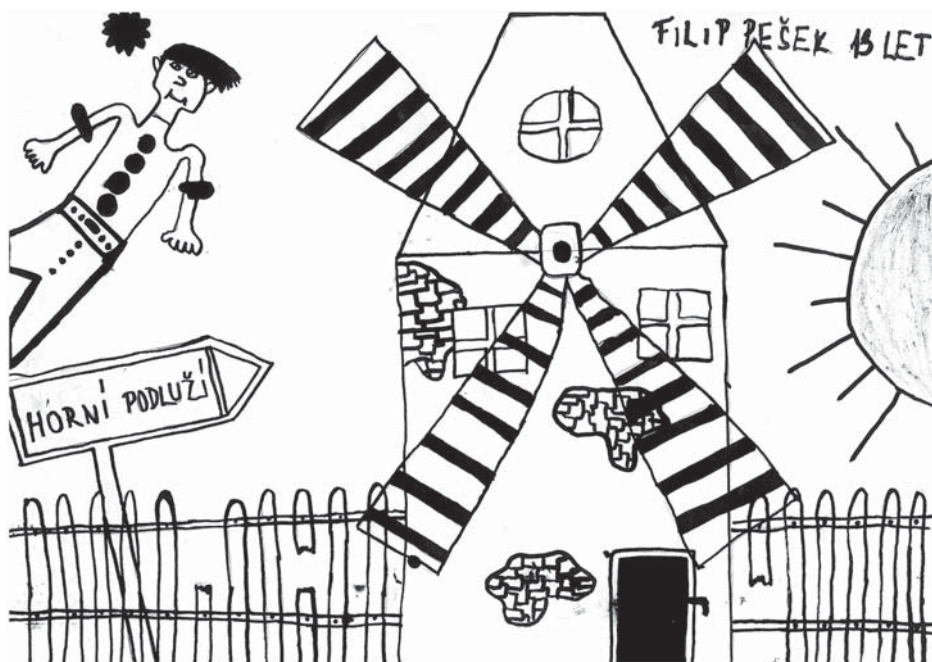
O tulákovi

Byl jednou jeden tulák, který se jmenoval Radek Světlý.

Vypadal jako by neuměl do pěti počítat, ale byl velmi chytrý a odvážný. Jednou, když se procházel lesem, narazil na opuštěný a zničený mlýn blízko vesničky Horní Podluží. Jednoho dne se rozhodl, že celý mlýn opraví a bude mlít mouku. Při opravování mlýnu zaslechl každou noc podivné zvuky a hlasy z lesa. Myslel, že tam jsou zlí čerti, schovaní v temném koutě, kteří hrají karty a čekají na lidi. Tak se rozhodl, že na ně připraví past. A když na ně jednou v noci čekal, zjistil, že to nejsou čerti, ale hodní skřítkové, kteří mu pomáhají každý den budovat mlýn. Sprátelili se a od té doby melou dobrou mouku pro celý kraj. Dodnes se vypráví, že když půjdete okolo mlýnu Světlík, který pojmenovali po mlynáři, uslyšíte podivné zvuky a skřípání. Ale nebojte se, to jsou jen ti hodní skřítkové.

Text: Radek Sýkora, 12 let, ZŠ Dolní Podluží

Ilustrace: Filip Pešek, 13 let, Krásná Lípa

Věrka a jejich rodinná záhada

Píše se rok 1982. Je pochmurné ráno. Vladislav uslyšel šramot. Na faře v Nadějkově se někdo skrývá, pomyslel si. Zvuk zvyšoval a zvyšoval, až se proměnil v příšerný rachot.

„Co to je?“ zvolal Vladislav a ze zdi, odkud vycházel ten divný zvuk, vyšla temná postava. Zaznělo pár střelných ran a pak nastalo hrobové ticho. . .

Je ráno roku 2014. Věrka se včera dozvěděla z rodinné kroniky strašlivou zprávu. Podle pověsti zabila jejího pradědečka neznámá postava, která vyšla ze zdi za příšerného rachotu. Jak na to zavzpomínala, ještě teď se chvěla. Ale chtěla tuto záhadu vyřešit, pro svého pradědečka. Proto se na něj vyptávala svých rodičů i prarodičů. Babička vzpomněla na starou historku, kterou slyšela od své maminky:

Když se pradědeček vrátil z války, často se mu zjevoval duch kamaráda z vojny, kterého nedokázal zachránit před zabitím. Pradědeček se modlil a prosil, ať mu duch odpustí, ale duch byl neoblomný. Jednou řekl: „Budu se tu zjevovat a hubit lidi, dokud tě z domu nevyženu. Potom už na faru nikoho nepustím.“

Věrka tu záhadu chtěla vyřešit, a tak se dala do boje se zlým duchem. Prvně šla spát na faru a zjevil se jí pradědeček. Věrka se hrozně polekala a omdlela. Druhý den to zkusila znovu. Už věděla, že duch, kterého vidí, je duch pradědečka. Promluvil na ni a pověděl jí, jak zahynul rukou kamaráda, kterému nepomohl. Řekl jí, že když přijde i třetí den, zjeví se jí oba a ona je rozsoudí.

Věrka přišla i třetí den. Tehdy se opravdu moc bála, ale vydržela to. Duchové se zjevili oba. Věrka chvíli čekala, co bude. Pak promluvil pradědečkův kamarád: „Starý brachu, sprovodil jsem tě z tohoto světa, abys byl se mnou, mohl jsi strašit jako já a nenašel nikdy klid. Ale tvá statečná pravnučka nás usmířila, protože se nebála tu s námi zůstat. Je na čase se usmířit a přestat strašit.“

Pradědeček byl moc rád, že už nemusí strašit, a kamarádovi odpustil. Věrka ráno vše vyprávěla mamince a babičce. Ty byly rády, jaké mají doma statečné děvče.

Od té doby už není nadějkovská fara opuštěná. Mají tam klubovnu skauti i místní lidé tam rádi občas chodí. Jen Věrka je trochu smutná, že pradědečka Vladislava nemohla nikdy vidět živého.

Text: Leontýnka Dohnalová a Káťa Pazourková, 11let, ZŠ Nadějkov

Ilustrace: Ilona Šimonová, 12 let, ZŠ Mladá Vožice

Strašidla z Kaliště

Bylo nebylo, v jedné vesnici jménem Kaliště žili obr a upír. Obr žil na levé straně vsi a upír na pravé straně vsi. Oba tropili lidem neplechu. Upír jim pil krev a obr na ně válel koule bahna. Upír a obr se hádali. Lidé to nechtěli již dále poslouchat.

„Co budeme dělat?“ ptali se jeden druhého.

V té době žila v nedalekém Nadějkově kněžna, která byla hodná a moudrá. Lidé z Kaliště si řekli: „Půjdem do Nadějkova, za kněžnou, aby nám poradila“.

Kněžna slíbila, že Kaliště navštíví. Přišla tedy do vsi a domluvila oběma strašidlům.

„Už se nehádejte“, řekla jim. Ale obr s upírem ji neposlouchali. Přišli jí tedy na pomoc ostatní lidé z Kaliště a společně na ně znovu volali: „Už se nehádejte!“

Tentokrát se strašidla uklidnila a poslechla je. Přestala se hádat a slíbila: „Budeme pomáhat lidem.“ A tak kněžna odešla spokojená do Nadějkova.

Obr tedy přestal válet koule bláta a pomohl sedlákovi naložit fúru kamení z pole. Upír už nikomu nepil krev, ale pomáhal hospodyním s vymetáním komínů. Ale pak lidé z Kaliště uslyšeli o velkém neštěstí v Nadějkově. Okolo zámku nadějkovské kněžny se přehnala veliká bouře. Všem to bylo moc líto a lidé z Kaliště přišli s oběma novými hodnými sousedy na pomoc. Kněžna jim pak všem poděkovala za pomoc s úklidem parku a sázením nových stromků, které v parku rostou dodnes. A tak si lidé z Kaliště a Nadějkova pomáhají dodnes, i když obr a upír dávno kraj opustili.

Text: Jana Kotalíková, 8 let, ZŠ Nadějkov

Ilustrace: Adélka Martínková, 12 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Holubova lípa

Jednoho dne parného léta roku 1948 si parta malých dětí hrála na návsi vesnice Jistebnice. Bylo teplo, děti měly letní prázdniny, a tak se „couraly“ vesnicí a přemýšlely, co budou dělat. Protože se nudily, byly rády za každý dobrý nápad na hru. Z ničeho nic vyhrkl Vláďa: „Půjdeme hrát k lípě na pikolu.“

Vláďa Holub byl vůdcem celé party, proto z něj ostatní měli respekt a poslouchali ho. Všechny děti se mu samozřejmě podřídily.

Lípa rostla na samotě, kde nikdo nebydlel. Jen tam stály staré zchátralé domy. Od vesnice to bylo pěkný kus cesty. Když děti dorazily k lípě, byl už podvečer a slunce zacházelo za obzor. První pikal Vláďa. Za chvíli našel celou partu. Děti si zahrály ještě dvě hry, poté se domluvily, že si zahrají poslední hru. Poslední pikal Pavel. Vláďa už nevěděl, kam se má schovat, jen slyšel: „... ..28, 29. ...“. Tak rychle zaběhl do duté lípy. Pavel po chvíli našel celou partu kromě Vládi. Anička ho viděla, jak zalézá do lípy. Ale v lípě ho děti nenašly, volaly a procházely všechny skrýše. Marně.

Když se děti vrátily do vesnice, šli Vládiu hledat dospělí obyvatelé vesnice. Prohledali celý les a okolí, ale nenašli ho. Byli bezradní.

Vládiu už od té doby nikdo neviděl. Lidé se tomu místu vyhýbají dodnes. Na Vládiovu památku nese lípa jméno Holubova.

Text: Adéla Švadrová, 14 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Ilustrace: Šárka Volková, 14 let, ZŠ Jistebnice, Dana Šitnerová, 13 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Lipová Liščí

Proč se říká Lipová Liščí? Možná, že tu žila nějaká liška? A takto začal náš příběh.

Byl krásný slunečný den, vítr krásně foukal do obličeje a příroda voněla novotou. Liščata vylézala z nory, aby si našla něco k snědku, radovala se ze všeho, co bylo okolo nich. A v tom pan liščí táta volá: „Nechodte daleko! Maminka za chvíličku prostře stůl a půjdeme se najíst.“ „Ano, ano tatínku!“ zavolala liščata. Liščí táta zalezl zpět do nory za maminkou, která mezitím uklízela noru. Liščata chytala motýly, štouchala do kukly, lovila také malé ptáčky. Z dálky se ozvala slova: „Tatínku, prosím tě, jdi domů, já to tu zvládnou!“ řeklo neznámé děvče. „Ale kdepak, je tu plno, ale plno nebezpečí!“ řekl myslivec, který šel s dívkou. Byl to její otec, měl velkou pušku na ochranu a také veliký knír. V tom šel liščí táta rychle pro liščata, ať se jdou schovat. „No tak já tě tu tedy nechám samotnou, ale žádné hlouposti!“ řekl myslivec. „Děkuji ti tatínku moc.“ A dala mu pusou na tvář.

Tatínek odešel a děvče se začalo radovat z lesa, liščí táta začal kývat hlavou a povídal: „Ne, ne, ne, ta dívka si tu něco udělá, nemůžeme ji tu tak nechat.“ Poslal jedno své lišče ven a děvče si ho všimlo. „Jé, ty jsi tak krásné, jakpak se jmenuješ? Ale co to tu povídám, vždyť ty neumíš mluvit nebo ano?“ Lišče jen ohromeně koukalo, co to dělá s pusou. Lišče zavedlo dívku k jejich noře a zvědavě vylezla celá liščí rodina. „Toto je tvá rodina? Jsou krásní, ale my jsme tu na houbách, kdybych nic domů nepřinesla, tak by mě tatínek moc nepochválil.“ Sedla si dívka na pařez a začala brečet. Lišče jí začalo tahat za šaty. „Ty mi ukazuješ směr?“ řekla, ale lišče ji pořád tahalo dál. Ale nakonec našli to, co hledali. Jenže dívka se zaběhla dál než měla.

Byla tam bažina, ale ona to nevěděla. Lišče ji už jen slyšelo křičet o pomoc: „Pomoc, prosím, pomoc! Topím se!“ a tak lišče rychle utíkalo do nory pro liščího tátu. „Tati, tati, ta holka se topí, pomoz jí!“ Liščí táta rychle běžel, po té skočil do bažiny za ní a plaval. Táhl ji za šaty, aby se dostala ven. Do toho přišel tatínek myslivec, aby dívku v lese vyzvedl. „Tak kdepak jsi?“ „Pomoc, pomoc, topím se!“ ozvalo se z dálky. „Panebože, dceruško má, co to děláš?“ Liščí táta vytáhl z vody dívku, ale sám se už nehýbal. Dívka začala brečet a říkala: „Tatínku, oživ ho, vždyť je to zvíře, které mi zachránilo život, prosím.“ Myslivec se snažil, ale marně.

Vzal tělíčko a šel za starostou Lipové a všechno mu pověděl. Starosta div neupadl z toho, co se dozvěděl. Šel do vedlejší místnosti a začal hlásit, aby se ve tři hodiny všichni lidé sešli před obcí. Odbila třetí hodina a lidé se těšili na zprávu, co jim chce starosta říct. „Dámy a pánové, velmi vám děkuj, že jste tu. Musím vám říct, že mému příteli se stala jedna věc“, začal povídat příběh, který mu řekl myslivec. Lidé byli vyděšení a báli se cokoli říct. Na závěr starosta oznámil: „A proto se bude ten kus od lesa jmenovat Lipová- Liščí, protože zvířátko, které zachránilo dívence život, mělo větší charakter než mnozí z nás z lidí!“ Liščího tatínka pohřbili na místním hřbitově, kde se každý rok scházejí lidé k počtě. Pan myslivec si vzal liščata s paní liščí mamkou do vlastní péče. Takže nakonec tento příběh skončil dobře, zazvonil konec a pohádka je konec.

Text: Blanka Bannertová, 14 let, ZŠ Velký Šenov
Ilustrace: Petra Koláčková, 13 let, Velký Šenov

Láska nevěrná

Jeden velice bohatý král měl syna a ten se jmenoval Tomáš. Byl velmi šlechtetný a vzdělaný. Uměl číst, psát a počítat.

Jednoho dne král Jaroslav zemřel, a tak podle KRONIKY musel Tomáš nastoupit na jeho místo. On se ale rozhodl, že půjde mezi chudý lid hledat svého nástupce. Všiml si jednoho mladého chlapce a zeptal se ho: „Kde máš rodiče, chlapče?“ „Veličenstvo, já nemám rodiče, jsem sirotek.“ Tomáš nařídil sluhům, ať ho vezmou na hrad, kde ho obléknou, dají mu najíst a napít a poté ať ho přivedou k němu. Když ho přivedli, princ mu říká: „Chlapče, budeš místo mě vládnout!“ Mladík se polekal. Tomáš mu ale začal vyprávět, že ho viděl, jak je chrabří, a zeptal se ho, jak se jmenuje. „Jmenuji se Vojtěch, veličenstvo.“

Princ Tomáš pak řekl své matce, ať si Vojtěcha vezme za vlastního, ale dokud mu nebude patnáct let, ať zatím vládne ona.

Tomáš si postavil zámek v Horním Podluží na území dnešního „Velkého rybníka“. Princ Rudolf II. pozval Tomáše na bál, kde se seznámil s princeznou Zuzanou z Rumburku. Zamiloval se do ní a ona se do něho též zamilovala. Vyzval ji k tanci a protančili celou noc. Pozval ji také na svůj zámek. Přál si, aby tam zůstala a přespala, a tak se i stalo. Každý ale spal ve svém pokoji. Tomáš ukázal Zuzaně své panství a cestou zpátky, protože jeli kočárem, vyznal Tomáš Zuzaně lásku a požádal ji o ruku. Zuzana souhlasila.

Brzy se blížil den jejich svatby. Oba byli čím dál více netrpěliví a hlavně nedočkaví, až si řeknou své ANO. Očekávali spoustu svých přátel a vzácných hostů. Na svatbu přijela Dita (Tomášova matka), Vojtěch (vládce Varnsdorfu), Josef III. (Zuzanin otec), Renata (Zuzanina matka), Marie a Eliška (Zuzaniny sestry), Filip a Jiří (kněží), Jindřich IV. (vládce Moravy). Byla to velkolepá svatba, na které si řekli své ANO. Vyprávěli si o ní lidé v širokém okolí.

Netrvalo dlouho a štěstí a klid začaly narušovat neshody s německým králem. To vyvolalo válku, které se všichni obávali. Tomáš se rozloučil, sedl na koně, vypravil se bojovat za svou vlast a po boku Vojtěcha se vydal do války. Zuzana byla sama měsíc, dva, pět měsíců, celý dlouhý rok. Ze samého žalu si našla jiného milého - Víta z Rybníště, se kterým měla brzo dceru Vendulku.

Když se Tomáš vrátil z války, Vít na nic nečekal, odjel a nikdo ho už nikdy neviděl. Tomáš vstoupil do

pokoje, kde seděla Zuzana s Vendulkou. Začal se vyptávat: „Či je to dítě?“ Zuzana mu odpověděla, že Víta z Rybniště. Tomáš se rozčílil, zavolal si sluhy a přikázal jim, aby Vendulku zadrželi do krbu a Zuzanu hodili do té nejhlubší studny, a tak se i stalo. Vendulku zadrželi do krbu a Zuzanu hodili do té nejhlubší studny, kterou našli. Za pár let Tomáš zemřel, nikdo neví proč. Po jeho smrti zámek zbourali a tu obrovskou díru, co po něm zbyla, zatopili, a tak vznikl „Velký rybník“. Říká se, že když se člověk v rybníku potopí, slyší pláč Vendulky a Zuzanin křik.

Text: Barbora Hermannová, 10 let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Barbora Hermannová, 10 let, Dolní Podluží

Jak Bezruč zapřáhl ďábla do pluhu

Podle jedné pověsti je Borotínský hrad místem, kudy vedl vchod do pekla. Zřejmě tudy prchal i ďábel, který chtěl získat duši jednoho zdejšího vydríducha, kterému všichni říkali Bezruč.

Jednoho dne se Bezruč pustil do velkého rybářského díla pod Borotínským hradem, ale práce mu brzo začala přerůstat přes hlavu. Když potřeboval přeložit koryto Košínského potoka, který pramenil v nedalekém sudoměřickém lese, došel rozum všem. Všichni radili, ale kde by bylo nejlepší místo pro koryto potoka, nevěděl nikdo. Přes den se Bezruč pachtil s koněm po kraji, po nocích bděl při svíčke nad lejstry. Měřil, rýsoval, počítal, ale práce nerostla ani na papíře ani ve skutečnosti. Jedné noci si už Bezruč nevěděl rady, a proto povolal na pomoc pekelné síly. Výsledkem byla smlouva podepsaná Bezručovou vlastní krví.

Ještě téže noci se Bezruč chopil pluhu, do něhož se zapřáhl ďábel. Ďábel táhl rýhu pro budoucí rybník, šel neomylně jako zkušený rybníkář, ale brzy se unavil. Nebylo divu. Budoucí rybník vedli cestou necestou, přes pařezy a pevné kořeny. Té noci se z lesů za Borotínem ozývaly pekelné skřeky a do nich se mísily Bezručovy kletby. Ďábel prosil o odpočinek čím dál častěji. Žadonil však marně. Bezruč tlačil do půdy

prorostlé letitými kořeny ze všech sil. Najednou se ďábel vzepjal tak, že přetrhl železný řetěz. Jeho články se rozletěly na všechny strany, ďábel padl sešklebenou hubou do rezaté vody a chlemtal ji jako hladový pes. Když zcela vyčerpaný vstal, vrátil Bezručovi jeho úpis a zmizel.

Když ráno přišli lidé do práce, žasli nad tím, jaké dílo zde bylo vybudováno. Pokukovali po Bezručovi, ale na nic se raději neptali. Bylo zřejmé, že sám by takový kousek nesvedl. Té noci se však stal zázrak. Na místech, kde se přetrhl ďáblův řetěz, vyrostly z přetrhaných článků duby – mohutné a silné jako obří. Lidé jim na památku spojení Bezruče s ďáblem začali říkat Dračí duby. Dnes již nikdo neví, kde ty duby rostou. Ale je pravda, že jsou někde blízko Košínského potoka, nedaleko odtud.

Text: Dušek Tomáš, ZŠ a MŠ Jistebnice
Ilustrace: Vít Martínek, 10 let, ZŠ Jistebnice

Pohádka o oldřichovských skřítcích

Žili, byli jednou tři skřítki, jmenovali se Ferda, Brblal a Cinkal. Byli to moc hodní skřítki, ale lidé je mezi sebou moc nechtěli. Tak žili raději stranou na opuštěných pastvinách u Nového Oldřichova. Měli tam takovou malou roztomilou chaloupku.

Brblal a Cinkal se často poštuchovali. Když házeli kameny na cíl, Ferda stál a pozoroval okolí, jestli jsou v bezpečí. Najednou uviděl, jak se k jejich chaloupce blíží nějaká holka. Ti dva hrdinové Brblal a Cinkal se hned schovali. A najednou zaslechnou: „Vylezte skřítki, já o vás vím, nic vám neudělám a jmenuji se Barbora.“ Odvážili se tedy z chaloupky ven, Ferda tam na ně s tou Barbarou čekal. A tak se všichni seznámili. Za dva dny už se kamarádili a zjistili, že s Barbarou je fakt legrace. Za pár týdnů už byli jako sourozenci. Barbora se rozhodla, že skřítky ukáže lidem. Jenže když je dovedla do vsi, lidé se zalekli. Ještě pohádkové bytosti neviděli a hned vyhlásili skřítkům válku. A že prý je vyženu. Barbora byla holka nebojácná, a tak se do všech pustila: „Cože? Boj? Bojem se nikdy nic nevyřeší, skřítki jsou moji kamarádi a jsou hodní.“ Lidé se zastavili, zapřemýšleli a šli se se skřítky opatrně seznámit. Chvilí se navzájem okukovali a pak je lidé pozvali na večeři. Najednou byli skřítki pryč a zvenku se ozýval velký hluk. Lidé vyběhli na náves a viděli, jak skřítki něco staví. Skřítki totiž stavěli cukrárnu, to bylo to, co ve vesnici chybělo. Trocha radosti. A tak díky skřítkům a bez kouzel poznaly děti ve vesnici první lízátko a taky zmrzlinu a čokoládu. Dospělí si dali dortík a voňavou kávu a všichni dohromady si povídali se skřítky. A všichni byli šťastní. A Brblal, Ferda a Cinkal už u nás zůstali navždy a do své chaloupky na opuštěných pastvinách se nevrátili.

Text: Michal Janoušek, 11 let, ZŠ a MŠ Nový Oldřichov

Ilustrace: Anička Kapounová, 8 let, Nový Oldřichov

Královská zrada

V dobách, kdy ještě naší zemi vládli králové, žil byl v přčickém zámku král, který se jmenoval Gustav. Byl to mladý král s černými kudrnatými vlasy, na nichž měl zasazenou korunu. Vousy měl nakrátko střižené. Byl středního vzrůstu se širokými rameny, přes která nosil svůj plášť. Jeho šermířské schopnosti patřily k nejlepším v zemi a málokdo se mu v boji vyrovnal. Rádce mu dělal muž jménem Konrád, který mezi lidem nebyl příliš oblíbený. Lidé ho často nazývali Konrádem Úlisným. Konrád byl vysoký a velice štíhlý a uměl výborně ovládat meč. Po králi a rádci nejvyšší místo v království zastával velitel královské stráže Daniel. Mladík to byl urostlý a statečný.

Jednu věc ale král netušil: zatím co spal, Konrád ve své komnatě vymýšlel plán, jak ho sesadit z trůnu. Vymyslel, že když po Sedlci i Prčici o králi roznese pomluvu, lidé se přikloní na jeho stranu a s jejich pomocí by Konrád krále mohl sesadit a sám se stát vládcem.

Hned příštího dne ráno se Konrád vydal ven ze zámku uskutečnit svůj plán. Nejprve to zkoušel u všech lidí z Prčice, ale v Prčici se mu na svou stranu nepodařilo získat ani jednoho člověka. Zato když přišel do Sedlce, přidali se na jeho stranu všichni poddaní. Konrád si uvědomil, že Prčických je více, ale byla jedna věc, která Konrádovi nahrávala. Prčičtí nebyli ozbrojeni a ani vycvičeni v boji. Odpoledne se Konrád vrátil do Prčice, potají odnesl z královské zbrojnice všechny zbraně a skryl je. Dalšího dne Sedleckým nařídil, aby se vyzbrojili šípý a on že jim přinese luky. Trvalo to dva týdny, než Sedlečtí vyrobili tolik šípů, aby to stačilo všem obyvatelům na dobití zámku.

Plán byl ještě pořád pro krále i členy stráže zapovězen. Večer, když Konrád ve své komnatě vymýšlel strategii a plán, jak zámek dobýt, měl zrovna hlídku Daniel a procházel se po chodbách. Byla noc a dveře Konrádovy komnaty byly pootevřené. Daniel zaslechl hlas, potichu se přikradl ke dveřím a zaposlouchal se do Konrádovy samomluvy. Zrovna si předříkával svůj plán. Když to Daniel zaslechl, zděsil se a rozběhl se ke králově komnatě. Zaklepal a vstoupil. Poté králi vypověděl vše, co slyšel. Král Gustav se také zděsil. Byl zklaman, že měl za rádce zrádce.

Král Gustav a Daniel již o Konrádově plánu věděli, ale nevěděli, jak se proti němu bránit. Nic nevymysleli, proto se Daniel s králem rozloučil a vrátil se na hlídku. Ráno Daniel svolal přčický lid a sdělil mu vše, co věděl. Prčičtí se rozhodli bojovat za krále Gustava a tajně se cvičit v boji. Daniel tedy jednoho z vojáků poslal do zbrojnice pro zbraně pro všechny lid. Voják však za chvíli přiběhl a zděšeně oznámil, že ve zbrojnici nejsou žádné zbraně. Nakonec se lidé rozhodli, že budou bojovat vším, co u sebe mají: holemi, sekerami, motykami, klacky atd. Jediné, co dal král zhotovit, byly štíty, aby byli chráněni před šípý. Štíty byly vyráběny potají. Den před útokem byl lid opět svolán a společně vymysleli na zrádce lest. Několik hodin před útokem obejdou Prčici i Sedlec a napadnou Konrádovo vojsko zezadu.

Tak to nakonec i provedli. Potichu se začali blížit k Sedlci a již viděli, jak se shromažďuje lid v čele s Konrádem v plné zbroji. Už byli blízko, když se armáda Sedleckých dala do kroku. Dlouho o Prčických nevěděli, ale vtom se Konrád otočil a zahlédl je. Ihned nařídil vyslat salvu šípů, ale štíty Prčických byly pevné. Najednou Gustav zvolal: „Konráde, mám pro tebe návrh. My dva, Daniel a tvůj nejlepší voják se utkáme v boji. Když vyhraje, odejdeš, když prohraje, předám ti korunu a budeš vládnout.“

„Dobrá,“ řekl Konrád a zvolal: „Ragnare, pojd' sem!“

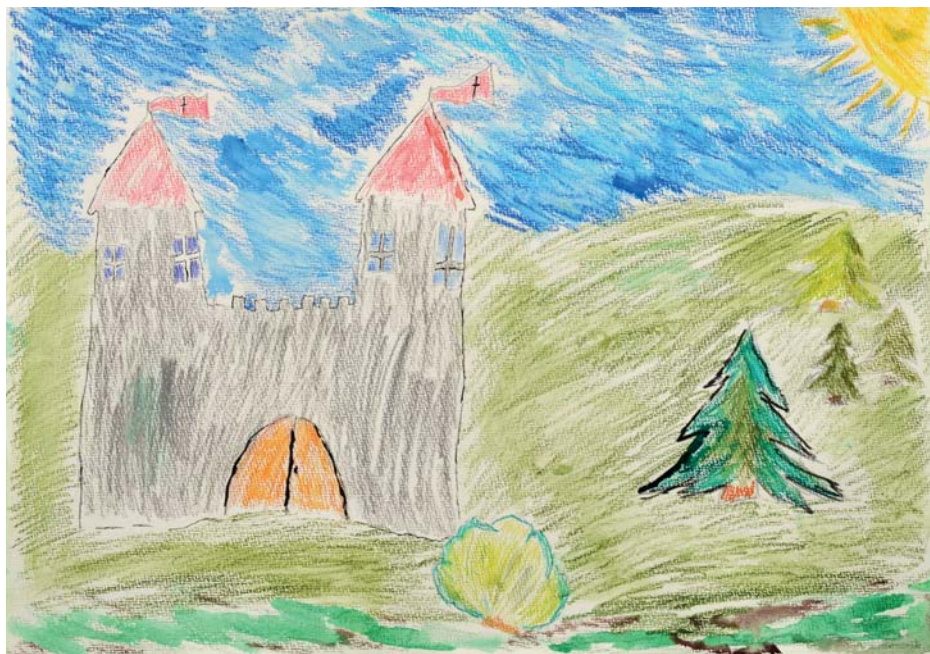
Ragnar byl obrovský muž se zarostlou tváří, uhlově černými vlasy a vousy a obrovskými pažemi. V rukou třímал obrovskou bojovou sekeru a byl oddaný Konrádovi.

„Ragnare, vypořádej se tady s tím červem a pak mi přijď pomoci.“ Ragnar se rozběhl k Danielovi, ale Daniel byl rychlejší a obratnější. Zatímco mezi Gustavem a Konrádem zuřil boj, tady bojoval pouze Ragnar. Daniel pořád uhýbal, a když se Ragnar unavil, zasadil Daniel jedinou rozhodující ránu. Ragnar padl k zemi jako podtátý. Daniel se otočil a viděl, jak Konrád srazil Gustava na zem a chtěl mu zasadit smrtící ránu. Konrád se rozmáchl a sekl, ale místo lehkého přeseknutí narazil na něco tvrdého. Byl to Danielův meč. Daniel útočil a Konrád se bránil. Nakonec se Danielovi podařilo prolomit Konrádovu obranu. Konrád padl k zemi vedle Ragnara.

Bylo ráno a všichni se shromáždili před zámekem. Sedleckým bylo odpuštěno, Daniel se stal královským rádce a zároveň zůstal velitelem královské stráže. A všichni žili šťastně až do smrti.

Text: Filip Adamec, 15 let, ZŠ a MŠ Sedlec - Prčice

Ilustrace: Denis Kalkus, 8 let, ZŠ Opařany

Krásná krajkářka

Bylo nebylo jedno peklo, ve kterém žil Lucifer. Měl krásnou čertici Johanu, která chtěla na jejich svatbu krajkové šaty, upalíčkované z té nejčernější duše smrtelníka, jaká by mohla být. Aby Lucifer splnil Johaně přání, poslal na zem čerta Barnabáše, aby našel nejčernější duši na světě a přivedl ji do pekla.

Barnabáš vyletěl z pekla a vydal se do jednoho království, kde žil zlý král, který jenom válčil, ale jeho lid ho nezajímal. Barnabáš chtěl krále Cyrila odnést, ale ten, když to zjistil, vymyslel lest. Místo sebe nastrčil svého bratra Alexandra, který miloval krásnou krajkářku Dorotku, jež se líbila i Cyrilovi. A tak čert odnesl toho nesprávného.

Mezitím se chystala svatba Dory a Cyrila, protože Dorotka byla očarována nápojem Isti. Připravovala se na svatbu, aniž by něco tušila, ale i tak nebyla Cyrilovi úplně oddána, neboť nápoj, který jí podali, nemohl zabrat úplně, když milovala svoji spřízněnou duši, Cyrilova bratra Alexandra. To nikdo, kromě babky kořenářky, nevěděl.

Krajkářka, která upalíčkovala čertici šaty, zjistila, že jsou bílé jako květ lilie. Když to zjistil Lucifer, zařval na celé peklo a čert musel vrátit Alexandra na zem. Tam už však zvonily v kostele zvony a Alexandr si pomyslel, že ho Dora opustila. Naštěstí se objevila babka kořenářka, která mu poradila, jak dostat Doru z očarování – větou, jež má na světě nejmocnější sílu. Alexandr chvíli přemýšlel a pak povídá: „Dám jí polibek z pravé lásky!“

Je tady však další problém, musí se dostat k Doře a políbit ji, ale ona s tím musí souhlasit. A to do pravého poledne, jinak už ji nikdy nespátí.

Čert Alexandrovi pomůže dostat se do hradu, ale dál už musí jednat sám. Alexandr najde Doru oblečenou do svatebních šatů a začne k ní promlouvat. I když s ním Dora vlastně nechce mluvit, něco jí stále k Alexandrovi táhne, setkají se a on ji políbí. Čert odnese Cyrila do pekla, kde zjistí, že jeho duše je ještě černější, než si mysleli.

Krajkářka Dora paličkuje celou noc šaty pro dvě nevěsty. Každé s jiným vzorem, aby nebyly stejné. A hned druhý den se uskutečnily dvě svatby.

1. místo

Text: Natálie Šilhavcová, 15 let, ZŠ a MŠ Ratibořské Hory
Ilustrace: Lilien Yasmin, 8 let, ZŠ Chotoviny

Pohádka o skřítkovi Podlužánkovi

Žil jednou jeden skřítek, který se jmenoval Podlužánek. Bydlel na hradě Tolštejn s tatínkem Rampelníkem, s maminkou Malinožkou a ještě s několika skřítky. Moc se s ním nebavili, protože jako jediný z nich neuměl kouzlit, a tak si Podlužánek řekl dost. Chtěl se naučit kouzlit, ale nevěděl jak na to. Proto se vydal na Jedlovou, aby se podíval, jestli ho to tam někdo nenaučí. Chodil celý den a nikoho nenašel. Když se vracel na hrad Tolštejn, uviděl školu kouzlení pro mladé skřítky. Šel se tam podívat. Uvnitř bylo několik malých skřítků, kteří se učili kouzlit. Učil je to starý skřítek, který se jmenoval Knihovous. Jmenoval se tak, protože byl velmi chytrý. Ze začátku to Podlužánkovi moc nešlo, ale pomalu se učil. Ve třídě byla i jedna dívka, která se mu líbila. Jmenovala se Rolnička a Podlužánek si jí začal hodně všimát a povídat si s ní. Když skončila škola, zeptal se Rolničky, zda by se s ním nešla podívat na Tolštejn. Rolnička mu řekla, že nemůže, protože musí jít domů, ale až bude moct, tak se tam s ním půjde podívat. Podlužánek měl radost z jejího slibu a šel domů za rodiči. Když přišel domů, maminka brečela, že tatínek umřel. V lese ho zabilo divoké zvíře. Podlužánek byl velmi smutný a také se rozbřečel. Když šel druhý den do školy, byl smutný a Rolnička si toho všimla. Podlužánek jí všechno řekl a po škole šli spolu k němu domů. Maminka nebyla doma, a tak šli ven. Po cestě si spolu zkoušeli kouzla a Podlužánkovi už to docela šlo. Když už se musela Rolnička vrátit, Podlužánek ji doprovodil, aby věděl, kde bydlí. Cestou domů si říkal, jak je Rolnička hezká, chytrá a v tu chvíli mu to došlo. Zamiloval se do ní a chtěl jí to říct. Ale velmi se styděl, proto to nechal na pozdější dobu. Každé odpoledne chodili spolu do lesa si hrát a Podlužánek jí ukázal své oblíbené místo. Vylezli na strom, z kterého byla vidět celá vesnička skřítků, Tolštejn a jejich škola. Podlužánek se rozhodl, že jí o své lásce řekne. Zhluboka se nadechl a zeptal se Rolničky, jestli by s ním nechodila. Rolnička se usmála a řekla, že ano. Podlužánek si oddechl a dal Rolničce pusku. Ta se usmála a najednou jí zrudl celý obličej. Styděla se a Podlužánek byl také červený. Další den šli do školy spolu a drželi se za ruku. Když přišli do třídy, všichni se na ně koukali a divili se, že má Podlužánek děvče. Učitel jim řekl, ať se pořádně učí, že je zítra čeká zkouška. Když uspějí, dokončí kouzelnickou školu. Podlužánek byl velmi nervózní. Báł se, že to nezvládne, ale Rolnička mu řekla, že mu s tím pomůže. Druhý den při zkoušení byla první na řadě Rolnička, ale ta uměla všechno bezchybně. Podlužánek skládal zkoušku až jako poslední. Když skončili, měl dobrý pocit. Učitel jim řekl, že zkoušku splnili všichni až na jednoho žáka. Podlužánkovi se v tu chvíli zastavilo srdce. Báł se, že učitel řekne jeho jméno. Učitel ale řekl, že ten, kdo zkouškou neprošel, je Ťululum. Podlužánek si oddechl a vrátil se na Tolštejn. Po návratu do lesa šel hned za ostatními skřítky, kteří tam bydleli. Hned začal kouzlit, aby všichni viděli, jak mu to jde. Skřítkové se na něj překvapeně dívali a hned se s ním začali bavit a Podlužánek je musel i některá kouzla naučit. Byli z nich teď nejlepší kamarádi. Podlužánek byl rád, že se s ním baví a také byl rád, že tam s ním je Rolnička a maminka, která na něj byla velmi pyšná. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Text: Radim Kraus, 14 let, ZŠ Dolní Podluží
Ilustrace: Daniel Kováč, 6 let, Varnsdorf

DANIEL KOVAČ 6

O zřícenině Šelmberk a podivuhodných zvucích

V dobách, kdy už byl hrad Šelmberk rozpadlý a lidé si sem chodili pro kamení na stavbu, se na jednom z nádvoří propadl sedlák Kopina z Petrovic do podzemí. Když se ani do večera nevrátil, sousedé se ho vydali hledat. Ale nebylo po něm ani vidu ani slechu. Našli jenom díru do země. Protože se všichni báli do díry spustit, rozhodli se, že tam za trest pošlou nějakého vězně z města.

Vybrali starého Jůzu, který seděl už za třetí krádež ovčí. Spustili ho do podzemí na provaze. Jůza dle oněměl hrůzou, protože tam viděl stvoření podobná čertům a hodně duchů. Doběhl zpět k provazu a škubal jím jako o život. Když ho vytáhli, byl dočista celý černý a klepal se strachy. Nikdo mu nevěřil, že viděl peklo s čerty. Zavřeli ho do hladomorny ve věži. Sedláka Kopinu přestali hledat, neboť se usnesli, že asi kradl a to, že zmizel, byl boží trest za jeho chamtivost. Vězeň Jůza žil ještě pět let. Když zemřel, začaly se na věži Šelmberka v den výročí jeho smrti začaly zjevovat dvě postavy, které žalostně křičí a vyjí. Možná jsou to duchové Kopiny i Jůzu, jejichž duše dosud nenalezly klid. Kdo ví?

Text: František Kopřiva, 11 let, ZŠ Mladá Vožice
Ilustrace: Marek Stejskal, 11 let, ZŠ Mladá Vožice

Víla z Velkého Šenova

Ve Velkém Šenově byl (a snad dosud je) les. V tomto lese se prý měla pohybovat víla a starat se o vše živé, co v tom lese rostlo, či žilo. Ale ta víla to neměla za odměnu!

Kdysi, ještě jako člověk, dobrou čtvrtinu lesa vykácela, aby tam mohla postavit koupaliště a k němu samozřejmě pořádnou asfaltku. Zabíjela přitom spoustu zvířat! Mladé zajíce, ježky, motýly, žáby a několik veverek. Ale jednoho dne zmizela. Pátrala po ní policie. Nikdy ji nenašli.

Asi po deseti letech se v novinách objevila zpráva, že někdo viděl v lese dívku, která vypadala přesně jako ta ztracená. Prý měla podivné oblečení. Vypadalo, jako by bylo vyrobeno z odpadků. Ve vlasech jí seděla koruna z plechovek. Někteří starší lidé pochopili, že je to přesně ta dívka, která se ztratila. Unesl ji duch lesů a ona bude sbírat odpadky, dokud je lidé nepřestanou odhazovat a bude se navždy starat o lesní zvěř a rostliny.

Text: Aneta Kropáčková, 12 let, ZŠ Edisonova

Ilustrace: Nikola Holubcová, 12 let, Varnsdorf

Nadějkovská pověst o bratrovraždě

Před dávnými časy žili ve Starcově Lhotě Jovákovi. Měli dva syny. Jednou, když maminka zjistila, že nemá žádný cukr, poručila chlapcům, aby jí ho došli koupit do nedaleké vesnice Nadějkov. Chlapci poslechli a šli cukr koupit.

Když se vraceli s homolí cukru, začali se dohadovat, kdo z nich je hodnější, chytřejší a pracovitější. Začali se poštuchovat, až vznikla velká rvačka. Starší bratr svého mladšího bratra zabil. Nad mrtvým tělem se rozplakal a nevěděl, co má dělat.

Najednou ho napadlo, že mrtvé tělo hodí do blízkého rybníka. Potom se vydal domů, ale zapomněl, že na kopci nechal homolí cukru. Když dorazil domů, rodičům bylo divné, že se vrací sám bez bratra a homole cukru. Začali se ho ptát, co se stalo, kde nechal bratra. Syn jenom mlčel. Za několik dní se ke všemu přiznal.

Jako památku rybník, do kterého starší bratr mladšího hodil, pojmenovali Malý Jovák. Vrch, kde bratrovrah zanechal homolí cukru, nazvali Homole.

Vypráví se, že ve výroční den této tragédie se tu bratrovrah zjevuje a prosí Boha o odpouštění. Lidé na místě postavili křížek a dodnes se k němu chodí modlit. Dosud ale nikdo ducha neviděl. Ani my a naši sousedé, kteří poblíž žijeme.

Text: Šindelářová Bára, 13 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Ilustrace: Lucie Procházková, 11 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

O kovářích

Za devatero horami a devatero řekami bylo jedno malé, ale velmi bohaté království. Jmenovalo se „Zlaté království“ a vládl mu král Radovan.

Jednoho poklidného dne přijeli do přilehlé vesničky tři kováři. První se jmenoval Honza, druhý Petr a třetí Lojza. Honza uměl ukovat bájně meče, které usekly hlavu i tomu nejsilnějšímu drakovi, Petr bájně krum-páče, které rozdrtily i ta nejmohutnější skaliska. Lojza byl teprve učeň, takže v ničem nevyňikal.

Když padl večer, všichni tři zašli na pivo do krčmy. Usadili se ke stolu, objednali si pivo a poslouchali rozhovory ostatních. Po chvíli se zaposlouchali do řečí, které spolu vedli starý ušpiněný dědeček a strážný. Povídali si o tom, že si pro princeznu přilítne drak a sežere ji ve svém doupěti. V tu ránu se Honza zvedl a chtěl zjistit nějaké informace o drakovi, ale dědeček a strážný všechno zapřeli. Honza si opět sedl ke svým kamarádům a dopil svoje pivo.

Když se ráno rozednilo, Petr a Lojza spřádali plán, jak porazit draka. Honza navrhl, že by mohl ukovat nejlepší meč, který by rozpáral břicho drakovi, Petr zase kladivo, které by pomohlo dostat se do dračího doupěte. Lojza se chvíli rozmýšlel, čím pomůže on. Jelikož je nejmladší ze všech, řekl, že půjde a pokusí se dostat do doupěte. Honza a Petr se o Lojzu strachovali, ale po menší rozmluvě mu to přeci jen dovolili. Večer, když kováři dokončili svoji práci, Lojza si do batohu sbalil všechny potřebné věci a vyrazil na cestu.

Na cestě potkal mnoho nebezpečných nástrah. Mezi první patřila prohnílá lávka, která přemostila propast sto metrů hlubokou. Mezi další například smečka divokých psů, kteří se ho snažili sežrat. Díky svému výjimečnému meči je porazil. Za sedm dní se konečně dostal k dračímu doupěti. Pohlédl nahoru, tam, kde hnízdil drak a přemýšlel, jak se k němu nepozorovaně dostat. Rozhodl se, že skálu rozbije zezadu pomocí kladiva. Když se tam dostal, zabil draka a jako důkaz přinesl králi jeho srdce. Král mu byl zavázán a z vděčnosti mu dal polovinu království a princeznu.

Text: Pavel Novák, 15 let, ZŠ a MŠ Jistebnice
Ilustrace: Adéla Bendová, 12 let, ZŠ Opařany

O kováři Františkovi

V době, kdy ještě vládli králové a lidé věřili na pohádky, žil na Čertově břemeni kovář František. Byl mladý, silný, ale chudý jako kostelní myš. Zato měl zlaté ruce. Pomocí ohně, kladiva, kovadliny a železa dokázal zázraky. Nebylo nic, co by František nedokázal ukovat.

Jednoho rána, když kohout zakokrhál, šel kovář pomocí měchů rozdmýchat oheň. Než stačil do ohniště zafoukat, plamínky zesílily a z plamenů vyskočil čert. František se lekl. Čert se na něj usmál a pravil: „Jsem čert Boris a mám pro tebe úkol.“

František se přestal bát a dál čerta poslouchal. Čert pokračoval: „Když splníš, co ti uložím, dostaneš sud plný dukátů a oheň ti v ohništi nikdy nezhasne.“

Kovář jen kývl hlavou.

„V pekle máme silné ohnivé koně, které ničím nemůžeme připoutat, a těžké horké kotle, které nic neudrží. Pokud vyrobíš něco, co koně spoutá a kotle udrží, odměna tě nemine. Pokud úkol nesplníš, propadneš peklu a budeš se nám starat o kopyta. Na tvou práci se přijdu podívat za sedm dní,“ řekl čert a jak se objevil, tak také zmizel.

František si s úkolem nevěděl rady. Přes den nejedl ani nepil a v noci nemohl usnout. Čím víc se blížil sedmý den, tím víc litoval, že na čertovu nabídku kývl. V poledne šestého dne uviděl v kovárně zbylé

kousky železa ohnuté do kruhu. Hned se pustil do práce. Ukoval větší a silnější kroužky, které spojoval tak, až vytvořil několik metrů dlouhý železný řetěz. Sedmého dne ráno, když spojil poslední kroužek, vyletěl z plamenů čert Boris.

„Už si hotov?“ zařval hlubokým hlasem.

František ukázal na zem, na stočený řetěz. Čertovi se řetěz nezamlouval. Šlehl na něj plameny a zjistil, že neshoří. Vší silou řetěz natahoval a kroutil a viděl, že se řetěz neroztrhne.

Čert byl spokojený a kovář také. Sud, který byl plný vody, byl najednou plný zlatých dukátů a oheň v kovárně už nikdy nemusel kovář rozdělovat.

Text: Vojtěch Studenovský, 11 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Ilustrace: Vojtěch Vrtiška, 12 let, ZŠ Mladá Vožice

O Zmijině, Vodněně a Polednici

Byla jednou v Jiřetíně stará chaloupka, ve které žil kovář Jindřich a pradelna Božena a ti měli dceru Marušku. Maruška si ráda hrála venku v přírodě. Jednou šla okolo staré lavičky ve stráni pod Křížovou horou, kde se objevila obávaná Zmijina a chtěla Marušce ublížit. Zmijina měla vlasy z hadů a na šatech měla černou klikatici. Nedaleko se nachází studánka s velmi studenou vodou. Maruška hbitě nabrala trochu ledové vody, polila Zmijinu a ta zmrzla.

Potom šla k vodojemu, kde si Vodněna napouštěla vanu a vtom spatřila Marušku, jak k ní přichází. Vodněna měla modré mokré vlasy i šaty. Pozvala ji, aby se šla k ní do vodárny vykoupat. Maruška ji poslechla, ale Vodněna se jí zmocnila a snažila se ji utopit. Marušce se obratně podařilo Vodněně vyklouznout ze sevření a vystrčit ji ven na sluneční žár. Tím Vodněna ztratila svou moc a nadobro zmizela.

Poté se Maruška vypravila ke staré lípě, o které se mezi lidmi povídalo, že v ní žije stará Polednice. Polednice měla dlouhé zacuchané zelené vlasy a hnědé roztrhané šaty, takže splývala se svým obydlím. Když na jiřetínském kostele odbilo poledne, z lípy vyskočila Polednice a hned se snažila vtáhnout Marušku dovnitř starého stromu. Maruška ale prohlédla její lest a jako předtím Vodněně, tak nyní se i Polednici vysmekla a zavalila vchod do lípy kamenem, který ležel poblíž. Polednice se neměla kam vrátit a od té doby ji v kraji už nikdo neviděl.

Maruška se vrátila domů a vše vyprávěla rodičům, kteří si o ni už začali dělat starost. Byli rádi, že je v pořádku doma. Když se tato zpráva roznesla k sousedům, byli všichni jiřetínské občané šťastni, že se již nemusí obávat těchto zlých bytostí.

Text: Tereza Píšová, 12 let, ZŠ Dolní Podluží

Ilustrace: Enrico Bönsch, 10 let, Brtníky

Pohádka o vzniku Heřmaniček

Heřmaničky. To je přece jenom divný název a každého hned napadne, že název je odvozen od květiny zvané heřmánek. No s heřmánkem to taky trochu souvisí. Nikdo nevíte? Tak si poslechněte pohádku o vzniku této obce.

Žili byli, někdy před sto lety, Josef a Marie z Ementálu. Pocházeli z Ementburgu. To bylo město ve státě s názvem Ementlom, který se nacházel na území dnešního Německa. Na Ementburg však záutočili zlí skřeti ze severu Tantalíanu, nacházejícího se na území dnešního Turecka. Josef a Marie z Ementlomu utekli do Spojeného Království Čech, Moravy a Slezska a nechali zde vystavět vesnici, avšak už ji nestihli pojmenovat. Oba umřeli den po jejím dostavení. I po deseti letech obec stále neměla jméno.

Jednoho dne se vydal Jan Hloupý na procházku. Jan byl docela chytrý, ale všichni mu podle jeho příjmení říkali „Hloupý Honza“. Tak se tedy Honza vydal na procházku do lesa. Najednou spatřil malý keřík. Řekl si: „A podívejme se, co to tady roste? Jestlipak to není borůvka?“

A sebral plod, který na keříku rostl.

Ale nebyla to obyčejná borůvka, byla to bobule Soumraku. Ten, kdo ji snědl, rozuměl každé řeči, ať už to byla řeč zvířat nebo řeč skřítků. To však Honza nevěděl. Vtom uslyšel nějaký hlas, jak říká: Pojd' sem ke mně.“

Podíval se kolem sebe, ale neviděl nic než stromy. A znovu uslyšel ten hlásek: „Tady jsem, tady dole.“

Honza se podíval dolů a spatřil malilinkatého skřítku, skřítku permonička. Skřítek se ho zeptal svým pisklavým hláskem: „Víš vůbec, co jsi snědl?“

„Ne, to nevím,“ odpověděl mu Honza. A skřítek zase na něho promluvil: „Snědl jsi bobuli Soumraku. Teď porozumíš každé řeči, která na zemi existuje. Moje paní, víla Nerisa, tě chce vidět. Víla Nerisa má sestru, Heřmanička se jmenuje, jenže ji uvěznil zlý čaroděj Drakolev, který mění podobu na prazvláštního tvora. Ty jsi jediný, kdo ji může zachránit. Ale ona už ti Nerisa poví víc. A mimochodem, mé jméno je Hugo.“

Tak se tedy vypravili k víle Nerise do kouzelného království.

Šli dlouho lesem, až Hugo zahrnul do jeskyně a vytáhl zvláštní přívěšek s motýlkem. Honza se ho zeptal: „Co to máš?“

Hugo mu bleskově odpověděl: „To je kouzelný přívěšek. Má ho každý permoníček. Umí otevírat magické portály, díky kterým se dostaneme z našeho světa do toho vašeho.“

Jakmile to Hugo dopověděl, začal říkat podivná slova. Přívěšek se rozsvítil a před nimi se otevřel modrý portál.

„Pojd,“ řekl Hugo, vlezl do portálu a zmizel.

„Kam zmizel?“ ptal se Honza sám sebe. V tu chvíli ho někdo popadl za ruku a vtáhl do portálu. Hugo Honzu protáhl portálem a Honza se objevil ve Městě Zázraků. Bylo to nádherné město. Ale museli vyrazit za Nerisou. Procházeli mezi nádhernými stavbami, až došli k paláci. Byl to zámek poletující ve vzduchu na velkém obláčku.

„Tak tohle je ten zámek?“ zeptal se Honza.

„Ano,“ odpověděl Hugo.

Najednou k nim přiletěl malý modrý mráček a za ním hned druhý. Snesly se k zemi a Hugo řekl: „Pojď.“ Postavil se na jeden mráček a zavolal: „Nahoru!“ A vznesl se.

Honza to po něm zopakoval. Také se vznesl.

Přistáli na mramorovém chodníku a mráčky se rozplynuly. Před nimi stála velká zlatá brána. Když se otevřela, uviděl Honza nádherný sál a na konci sálu trůn s Královnou Města Zázraků, vílou Nerisou.

„Pojď dál, Jene,“ pravila víla.

Honza vkročil do sálu a brána se s bouchnutím zavřela. Víla ťukla prstem do prostoru a okolí se proměnilo v místnost s kruhovým stolkem, nad kterým se vznášel podivný přívěsek.

Víla začala mluvit: „Já jsem jedna z hlavních víl vládnoucích živlů, jedna z víl ochránkyň. Jsme celkem čtyři. Víla ohně, vody, země a vzduchu. Já jsem víla země a to, co zde vidíš, je přívěsek energie. Je v něm uložena veškerá moc všech živlů.“

Víla mávla rukou a místnost se proměnila v louku. Víla pokračovala dál: „Tady vidíš moji sestru. Je to květinová víla. Její oblíbená květina je heřmánek, proto se jmenuje Heřmanička. Ale před třemi dny ji zlý čaroděj Drakolev unesl. Já ji nemůžu zachránit, protože v jeho říši jsou síly všech víl ztraceny. Ty jsi vyvolený. V den, kdy byla moje sestra unesena, pravila věštkyň, že ji zachrání ten, kdo najde a sní bobuli Soumraku. To jsi ty. Vydej se zachránit mou sestru, ale i celý svět před Drakolevovou zkázkou! Dostaneš nejrychlejšího koně, nejlepší zbroj, která odolá všem kouzlům, a kouzelný meč, který pohltí sílu jakéhokoli kouzla. Skřeti hlídají věž, ale nevědí o tajném vchodu, kterým se do ní dostaneš. Je označen magickým kruhem z hub. Sbohem, Jene.“

Brána se znovu otevřela. Před ní stál jednorožec, vedle kterého byla položena zlatá zbroj a meč.

„Děkuji a vaši sestru se pokusím zachránit,“ řekl Honza. Vsedl na jednorožce, který si stoupl na mráček a snesli se dolů.

Honza jel tři dny a tři noci, až konečně dojel k věži čaroděje Drakolva. Všude stáli skřeti, kteří hlídali všechny vstupy do věže. Až na jeden: tajný vchod, který byl označen magickým kruhem z hub. Honza našel poklop a otevřel jej. Prošel tunelem a ocitl se ve sklepení věže. Došel až do komnaty, kde byla Heřmanička zavřená. Najednou někdo řekl hlubokým sípavým hlasem: „Tak vidím, že jsi přišel.“

Za Honzou stál čaroděj Drakolev. Honza řekl: „Ano, přišel jsem pro Heřmaničku.“

Čaroděj mu ihned odpověděl: „Dám ti Heřmaničku, ale musíš uhodnout tři hádanky. Když neuhodneš, proměním tě v kámen.“

„Tak do toho. Já jsem připraven“ řekl Honza.

„Dobrá, zde je první hádanka: Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších?“ Honza chvíli přemýšlel, ale pak řekl: „No přece páv.“

„Uhodl jsi první hádanku, ale druhou neuhodneš,“ řekl čaroděj.

„Sem s ní,“ odpověděl Honza.

„Zde je druhá hádanka: Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je?“

Honza zase chvíli přemýšlel, ale pak vykřikl: Měsíc, je to Měsíc!“

„Zase jsi uhodl. Ale třetí hádanku neuhodneš a pak se staneš kamenem.“

„Já se tě nebojím. Řekni mi tu poslední hádanku.“

„Zde je: Ve stáji jsou lokaji a koně. Celkem je zde dvacet dva hlav a sedmdesát dva nohou. Kolik koňů a kolik lokajů je ve stáji?“

Tentokrát Honza přemýšlel trochu déle. Po chvíli řekl: „Ve stáji je čtrnáct koní a osm lokajů.“

V tu chvíli se ozvalo zadunění. Čaroděj se proměnil v kámen a propadl se do země i se všemi svými skřety a věží. Heřmaniččina klec praskla a Honza ji mohl odvézt do Města Zázraků. Avšak cestou se do sebe zamilovali a Honza požádal Heřmaničku o ruku. A tak byla svatba, Honza se stal starostou bezejmenné vesnice a nechal ji pojmenovat podle víly Heřmaničky.

Od té doby se tato obec jmenuje Heřmaničky.

Text: Jakub Halama, 14 let, ZŠ Borotín

Ilustrace: Petra Opelková, 7 let, ZŠ Borotín

Zuzana Burianová, 11 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

O ztracené mašince

Byla jednou jedna malá červená mašinka, která jezdila každý den a vozila obyčejné lidi do práce a z práce. Nebyla to ovšem ledajaká mašinka, když zapadlo sluníčko, měnila se na kouzelnou a vozila skřítky, kteří bydleli na starém oldřichovském nádraží. Bylo opuštěné a zanedbané, protože do Nového Oldřichova už dávno vlaky nejezdily. A to se skřítkům líbilo, ta samota a klid.

A naše kouzelná mašinka tam každý večer projížděla, aby odvezla malé neposedy na návštěvu do jejich kouzelné rodné země. V té kouzelné zemi žil i starý, zlý čaroděj. Nechtěl, aby skřítkové bydleli v lidském světě, bál se prozrazení jejich světa kouzel. Tak spustil kouzlo a jednoho rána, když se po svém výletu chtěli skřítkové vrátit na své nádraží, zjistili, že se do něj nastěhovali noví obyvatelé, lidé.

Skřítkové byli smutní. Najednou padla hustá mlha, mašinka zahoukala, skřítkové do ní znovu nastoupili a mašinka s nimi zmizela, i s tou hustou mlhou. Nikdo tu mašinku a skřítky už nikdy neviděl. Tajemství kouzelného světa se neprozradilo. Ale říká se, že mašinka je slyšet vždy o půlnoci, když v mlze houká při projíždění oldřichovským nádražím.

Text: Adéla Pokorná, 11 let, ZŠ a MŠ Nový Oldřichov

Ilustrace: Nikola Levinská, 6 let, Varnsdorf

NIKOLKA* LEVINSKÁ 6 let

Pověst o Rozárce

(tato pověst se váže k roku 1860)

Před mnoha lety žila v Meziříčí holčička jménem Rozárka. Její rodiče museli jednoho dne jít pracovat na pole. Rozárka si zatím hrála na dvorku. Rozárčini rodiče se vrátili až k večeru a zjistili, že Rozárka není k nalezení. Ihned se vydali do vsi ji hledat. Od sousedů se dozvěděli, že ten den táhli vsí Cikáni. Během chvilky se celá vesnice vydala Rozárku hledat. Bohužel se ji nepodařilo nikdy najít. Jediné, co se našlo, byl Rozárčín střevíček. Na tom místě nechali obyvatelé obce Meziříčí postavit kapličku.

Dnes je u kapličky vybudován rybník, který dostal jméno podle místních luk Na Suchých, ale v Meziříčí mu nikdo neřekne jinak než rybník U Rozárky.

Text: Adéla Zídková, Kristýna Farová, 10 let, ZŠ Dražice

Pověst o Šibeničním vrchu

Jednoho dne přijel do Jistebnice pan Točmishelin z Rožmberka. Při veliké slavnosti, v den jeho příjezdu, byl okraden. Vyšetřování se táhlo dlouhou dobu. Až se zjistilo, že v době, kdy byl pán z Rožmberka okraden, byli zrovna v těžké finanční situaci tesař a jeho syn. Sotva se užívali svojí prací.

A tak starosta s vojáky prohledali jejich dům. Pod postelí našli ztracené peníze a šperky. Když přišli tesaři z práce domů, čekali na ně vojáci, kteří je odvedli do žaláře. Starosta je odsoudil k popravě bez větších důkazů. Lidé byli nešťastní, protože tesaři byli velmi laskaví a poctiví lidé s velkým srdcem.

Když tesaře na Šibeničním vrchu popravili, nechali je viset je na šibenici pro výstrahu. V noci se tam vplížil starosta a pohřbil je. To on ukradl ty peníze a nechtěl, aby ho jejich duchové pronásledovali za to, že je nechal popravít, přestože věděl, že jsou nevinní. Na jejich hrob přivalil velký kámen, kterým ho celý zakryl, aby ho jejich duše neopustily.

Za sto let jeden muž odsunul kámen se záměrem najít poklad, ale místo něj našel dvě lidské kostry. Proto si myslím, že je v této pověsti alespoň kousek pravdy.

Text: Aneta Hroncová, 14 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Ilustrace: Antonie Hrdinová, 7let, ZŠ Borotín

Pověst o nemyšlském lihovaru

Byla jednou jedna malá vesnička, která se jmenovala Nemyšl. V té vesničce byl malý domeček s dvorečkem. V něm bydlel mládenec Kuba. Nebyl líný a uměl se postavit k práci. Jednou v noci se mu ve snu zjevil jeho praděda a pověděl mu: „Jestli chceš najít poklad, jdi v noci Všech svatých do starého lihovaru. Cestou si utrhni proutek a zaklepej na lihovarskou zeď.“

A tak Kuba o půlnoci Všech svatých zaklepal proutkem na zeď lihovaru v Nemyšli. Zeď se rozevřela a Kuba do ní vkročil. Před ním se objevilo strmé schodiště, které ho dovedlo do sklepení. Dole Kuba otevřel dveře a za nimi uviděl na vysokém podstavci skříňku. Kuba skříňku sundal a odklopil její víko. Pod víkem byla mužská hlava a ta Kubovi povídá: „Jsem hlava nepoctivého lihovárníka. Za svou nepoctivost jsem byl potrestán useknutím hlavy a prokletím. Nebudu mít klidu, dokud se má hlava nespojí se svým tělem. Vezmi mou hlavu a za svítání ji odnes na židovský hřbitov za vsí. Tam najdi náhrobek se třemi kamínky. Mou hlavu ulož k tělu a odměna tě nemine.“ Kuba se vyděsil, ale strach nakonec překonal. Vzal skříňku s hlavou, vyběhl s ní ven z lihovaru a pelášil k domovu. Doma schoval skříňku do sklepa a ráno za úsvitu se s ní vydal k židovskému hřbitovu. Tam našel náhrobek se třemi kamínky. Hlavu nepoctivého lihovárníka pohřbil k tělu. S prázdnou truhličkou se pak vydal domů. Když krácel kolem lihovaru, zdála se mu truhlička nějaká těžká. Podíval se do ní a uviděl zlatáky. Truhlička byla plná až po okraj.

Protože měl Kuba dobré srdce, rozdal polovinu zlatáků sousedům. Za druhou polovinu si nechal opravit střechu a komín na chalupě.

Text: J. Nováček, K. Nováček, 8 let a K. Machoň, ZŠ a MŠ Chotoviny

Ilustrace: Adriana Hodná, 7 let, ZŠ Ratiborické Hory

Pověst z Dražic

Povídá se, že přímo ve vsi se prý zjevuje divné strašidlo. Toto se ale stává jen tři dny v roce. Říká se jim nešťastné dny a vycházejí na 7. května, 8. července a 8. listopadu. Tehdy se tu u vchodu na místní hřbitov zjevuje velký zajíc, který vztekle pobíhá sem a tam a hledá oběť, kterou by napadl. Prý je to duše neznámého dražického pytláka-okaře, který v lese ulovil a krutě zabil mnoho ubohých ušáků.

Proto buďte v tyto dny opatrní a nechodte v noci na hřbitov. Strašidlo by se mohlo zjevit i vám.

Text: Jakub Stuchlík, 10 let, ZŠ Dražice

Ilustrace: Eliška Nováková, 6 let, ZŠ Ratibořické Hory

Střezimířský hasič na ohnivém koni

Kdysi dávno ve vesničce Střezimíř žil chudý statkář, který měl pouze jednoho koně a malé množství polí. Statkář jménem Petr žil mnoho let bez většího kontaktu s lidmi, až jednoho dne uklízel starou stodolu a našel tam hasičský povoz za koně. Vytáhl vůz ven a v tu chvíli ho napadlo: „Inu, koně mám. . . vůz taky. . . , co kdybych sehnal pár lidí a založili bychom hasičské sdružení. . . ?“

A tak se také stalo. Statkář Petr, jakožto vedoucí dobrovolného sboru hasičů, měl se svou jednotkou první výjezd k požáru. Výjezd byl úspěšný. A netrvalo dlouho a Petr se svou jednotkou měli další a další a další výjezdy. Každý jejich výjezd byl úspěšný. Petrův koník se nebál ani plamenů, ani vody. Byl velice poslušný. Přišel rok 1832, přesně dva roky od založení prvního hasičského sboru.

V to ráno se Petr vzbudil, oblékl a šel se kouknout ven, jaké je počasí. Když otevřel dveře, viděl velký kouř. Ani chvilku neotálel a rychle zapojil povoz za koně a jel hasit, cestou nabral své kolegy. Když hasiči přijeli na místo, okamžitě začali hasit, ale souboj s ohněm se jim stále nevedlo vyhrát. Petr se svým koněm popojel o kousek blíž, vrhal se vždy s plným džberem vody do plamenů. V tu chvíli se na něj zřítíl strop a z místa se ozývalo: „Pomóc! Tady je moc kouře, nemůžu se dostat ven, pomóc!“

Nikdo však křik neslyšel, a tak Petr i jeho kůň v plamenech zahynuli.

Od onoho požáru se ve Střezimíři vypráví, že Petr i jeho kůň stále jezdí k onomu statku hasit požár. Stává se tak prý vždy o půlnoci před úplňkem.

Text: Michaela Vodrážková, 14 let, ZŠ a MŠ Sedlec - Prčice

Ilustrace: Nela Márová, 12 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Pohádka o kouzelné zahradě

Kdysi dávno vznikla vesnice. Lidé, kteří se do vesnice nastěhovali, uvažovali o jejím názvu. Dali hlavy dohromady a shodli se na tom, že dají vesnici název Nový Oldřichov. Vesnice se rozrůstala a pomalu začala vznikat záhadná a kouzelná zahrada. Ze začátku byla malá a smutná, ale časem rostla do krásy. Lidé se o zahradu starali. Sázeli stromy a rostliny. Samozřejmě v ní nechali plno sil a potu. Lidé z Oldřichova měli ze zahrady velkou radost, protože rostla, kvetla a nakonec dávala i chutné plody. Každý rok se v té krásné zahradě dělo něco nového. Kouzelná byla proto, že rok od roku ze vsí té dřiny i radosti rostla její moc stmelovat všechny lidi z vesnice. Způsobovala, že k sobě byli velice přátelští a uměli se radovat. A myslím, že je v Novém Oldřichově i dnes někde kousek té kouzelné zahrady, protože tady jsou na sebe lidé hodní. Možná je někde schovaná za křovím, za plotem nebo u lesa. A posílá na nás své kouzlo.

Text: Kateřina Šimová, 9 let, ZŠ a MŠ Nový Oldřichov

Ilustrace: Martina Danitová, 14 let, Krásná Lípa

Řezbář a jeho tajemství

Kdysi dávno žil v malém městečku osamělý řezbář. Každý ho znal, ale on byl samotář a s nikým se ne bavil. Měl skromný domek, ze kterého téměř nevycházel. Byl černooký, měl dlouhé černé prosedivělé vlasy a nosil stále stejné oblečení. Občas si někdo vzpomněl na jeho ženu. Byla krásná a on s ní byl šťastný. Žena však zemřela brzo po jejich svatbě. Od té doby byl řezbář smutný a nešťastný.

Lidé si o něm povídali všelijaké věci, ale málokterá z nich byla pravda. Pravdivá historka byla ta, že má na zahradě rakev, kterou sám vyřezal. Avšak nejtajemnější byly jeho vyřezané dřevěné postavy. Jedna postava se zahaleným obličejem měla na sobě plášť, další připomínala bezhlavého muže v zajímavém hábitu. Jen jedna postavička byla rozdílná. Byla to krásná dívka ve svatebních šatech. Všechny zajímalo, proč jsou všechny sošky strašidelné a tajuplné, jen tato jediná je krásná.

Jednou v noci šel pán se svým psem ulicí, ve které řezbář bydlel. Jak se přibližoval k řezbářovu domku, pes se vyvlékl z vodítka a pelášil přímo k němu. Pán se za ním rozběhl, ale pes vběhl do domu. Pán zatukal na dveře. Nikdo neotvíral. Vešel tedy dovnitř. Nikoho neviděl, a tak šel dál. Na konci chodby byla skleněná dvířka. Jimi se chodilo do řezbářovy zahrady. Tak se pán přesvědčil, že je na zahradě opravdu rakev. A co ještě nevidí? Řezbář kleká před rakev a hledí nahoru na hvězdy. „Proboha,“ zašeptal pán. Zahrada byla plná postav, které dosud řezbář vyřezal. Mezi nimi byla i krásná žena oblečená do svatebních šatů. Řezbář se dal se všemi do řeči a pán, který tam hledal psa, zjistil, že krásná žena je řezbářova manželka a on si s jejím duchem a s duchy všech jeho příbuzných v den výročí své svatby celých padesát pět let povídá.

Tu noc osmdesátiletý řezbář zemřel, zmizel společně se svými příbuznými. Ráno se za oknem jeho domu objevila další soška. Byl to on. Žádnou závěť po sobě nezanechal a žádného jeho příbuzného nikdy ne našli.

Takto končí příběh velkého umělce, řezbáře záhadných sošek.

Text: Veronika Pešková, 12 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Ilustrace: Vojtěch Vrtiška, 12 let, ZŠ Mladá Vožice

Studánka u Ježovky

V dávných dobách, kam sahá lidská paměť, bylo jedno překrásné údolí. Toto údolí mělo charakter údivu. Byly tu krásně rozkvetlé louky, stromy a mnoho dalších krás a divů, ale jedno místo zde má velký význam pro obyvatele Sedlecka.

Ano, a to místo je studánka na Ježovce. Toto místo má na obyvatele vliv díky své léčivé vodě, pro niž si sem chodí, aby ji mohli pít a být zdraví.

Léčivost této vody potvrdil příběh o smrtelně zraněném vojákovi.

Ten voják byl poslední živý voják, který jako jediný přežil z Vítkova vojska. Tehdejší bitva, o níž moc lidí neví, byla mezi Vítkem z Prčice a Matyášem ze Sedlčanského panství. Bitva se konala u Kvasejovic na louce na Porostlém. Vítkovo vojsko bylo doslova rozdrveno. Údajně měli utéct dva vojáci, ale jednoho dostihla Matyášova jízda. Druhý, vážně zraněný voják se ukryl v lese pod Porostlým. Když Matyášovi vojáci odtáhli směrem k Sedlčanům, zamířil k Ježovce. Už nemohl, sotva dýchal, už se smířil se svým osudem. Klekl ke kapličce, opřel se o zídku a čekal, až si ho Bůh vezme k sobě. Jak tak usínal únavou a chýlil se ke svému poslednímu dechu, tělo mu sjelo do vody pod kapličkou. Zrovna tudy šla jedna babička se svými dětmi. Děti zahlédly vojáka a rozběhly se k němu. Babička spěchala, co jí nohy stačily. Brala děti pryč,

protože věděla, že voják už není mezi živými. Ale najednou vojákovi začaly mizet rány a začínal se probírat. Potom si ho děti s babičkou odvedly do chaloupky a žily s ním jako s přítelem. I dnes lidé chodí do té studánky pro vodu a věří, že se jim stane něco podobného jako tenkrát tomu vojákovi.

Text: Lukáš Dřevojan, 13 let, ZŠ Sedlec - Prčice
Ilustrace: Dominika Malenická, 7 let, ZŠ Ratibořické Hory

Šnofous a zakleté mlýnské kolo

V blízkosti města Tábor se nachází vesnička, která se jmenuje Vřesce. Bydlel zde mlynář Šnofous s dcerkou Márinkou. Zatímco ona se od rána do večera jen smála a rozdávala radost, starý Šnofous byl morous a protiva.

Jednoho dne přijel do mlýna pro mouku Matěj. Šnofous ho neměl rád, ale Márinka měla oči jen pro něj. Jakmile to mlynář zpozoroval, Matěje vyhnal a Márince zakázal se s ním vídat. Ta byla smutná a běžela si postěžovat vodníkovi, za kterým chodila, když jí bylo ouzko. Protože vodník měl Márinku rád, nemohl to tak nechat. Utěšil ji a poslal domů, že to zařídí.

A jak slíbil, tak se stalo. Druhého dne strouha vyschla a mlýnské kolo se zastavilo. Mlynář byl zoufalý. Nechal vyvolat, že tomu, kdo zachrání mlýn, dá svou dceru za ženu. Jak to Márinka uslyšela, běžela za vodníkem žádonit o pomoc.

Když se celý měsíc nic nedělo a žádnému z mládenců se nepodařilo strouhu napustit vodou a roztočit mlýnské kolo, byl Šnofous bezradný. V tom se ve dveřích objevil Matěj a žádal mlynáře, aby to mohl zkusit. Ten svolil a Matěj se vydal záhadu vyřešit. Prošel se podél vyschlé strouhy, ale nic zvláštního nenašel. Celý smutný si sedl na břeh rybníka. Tu se objevil vodník a ptá se: „Proč jsi tak smutný?“

Matěj mu vypráví příběh o lásce k Márince a o úkolu, který měl splnit, aby ji dostal za ženu. Vodník poznal, že je Matěj hodný a že má Márinku opravdu rád.

„Pomohu ti,“ řekl a prozradil mu, že když půjde na konec strouhy a zvedne velký balvan, co tam leží, s pomocí zaříkávadla, začne voda tryskat, zaplní strouhu a mlýnské kolo se znovu roztočí. Matěj se zaradoval, vyslechl si zaříkávadlo, poděkoval a slíbil vodníkovi, že jestli mlynář splní slovo a dá mu Márinku za ženu, pozve ho na svatbu.

Jak vodník řekl, tak se stalo. Ráno se mlynář probudil a uslyšel klapot mlýnského kola. Měl takovou radost, že hned vystrojil Márince a Matějovi veselku, na které nechyběl ani vodník. Od těch dob byl mlynář jak vyměněný. A všichni ve mlýně žili šťastně a spokojeně.

3. místo

Text: Kateřina Vrtišková, 13 let, ZŠ a MŠ Ratibořské Hory

Ilustrace: Natálie Kosobusová, 12 let, ZŠ Opařany

Takové normální království

Za devatero kopci a devatero potůčky bylo království Sedlecko. Vládl zde moudrý, chytrý a statečný král Napoleon Statečný.

Své jméno si vysloužil, když byl ještě princ a skolil zlého trolla Láchyma. Brzy poté zemřel jeho otec a Napoleon byl jmenován králem. Vládl dobře a spravedlivě. A zajistil, aby každý měl kde pracovat a co jíst. Všechny spory s jinými královstvími řešil diplomatickou cestou.

Brzy poté zemřel i přčický král a na jeho místo neměl kdo nastoupit. Proto se přčičtí šlechtici rozhodli jmenovat Napoleona Statečného za svého krále.

Tato věc rozzlobila cizího krále Kinimoda Amůna, který roky usiloval o přčický trůn. A proto se rozhodl pro válku s Napoleonem Statečným. Napoleon se nejdříve snažil s Kinimodem sjednat mír, ale marně. Napoleon byl velice moudrý a věděl, že Kinimod má třikrát větší armádu než on sám, a proto bude velmi obtížné ho v boji porazit.

Dlouho si lámal hlavu, až si vzpomněl na knížku z dětství, ve které se píše o obrovské armádě, která prý spí v přestavlkých katakombách. Problém byl v tom, že vchod do katakomb podle pověsti střeží Ávodrak, nejsilnější drak ze všech. Napoleon se za bájnou armádou musel vydat zcela sám, protože jeho armáda byla právě v bojích. Našel si nejschopnějšího generála a řekl mu: „Já musím odejít a hledat v katakombách armádu, ale ty musíš udržet Kinimoda za hradbami.“

„Ano,“ odpověděl generál Chep.

Sám král se vydal do Přestavlk, kde hledal bájný vstup do katakomb. Když se ptal se lidí, kde ho najde, všichni ho poslali za místním historikem Šámotem Lisumem.

Král vešel do domu, kde měl historik Šámot žít. Našel zde muže, který byl celý obklopen knihami. Král se zeptal: „Ty jsi Šámot Lisum?“

„Ano,“ odpověděl muž. Král vysvětlil Šámotovi, proč ho hledá a co potřebuje. Šámot se podíval do několika knih a potvrdilo se, co si myslel. Sám Šámot nevěděl, kde je vstup do katakomb, ale věděl, že jeden rolník je syn bývalého historika a v jeho domě po něm zbylo několik knih s jeho zápisky. Navštívil rolníka Rtepa, syna historika, zeptal se ho, jestli stále má knihy po otci. Po chvíli hledání knihy našli a v jedné knize bylo napsáno: „Konečně jsem našel bájný vstup do katakomb. Bohužel se tam sám nemohu vydat, protože do katakomb smí vstoupit jenom král ve válce.“

„Děkujeme, Rtepe, za tvou pomoc,“ řekl král.

Ale Rtep hrdě odpověděl: „Otcovo poslední přání bylo, aby se mohl dostat do katakomb. Jestli mohu poprosit, chci tam donést jeho ostatky.“

Král tedy svolil, že může jít s ním a Šámotem a vydali se k přestavlkému zámku, kde se vstup podle rolníkových zápisků nachází.

V zámku chvíli hledali, až vstup našli. Přišli k prvním dveřím, u kterých bylo na tabulce něco napsáno neznámým jazykem. Šámot tabulku přeložil a řekl: „Je tam napsáno, že nás čekají tři zkoušky. První zní takto: Aby se dokázalo, že vstupuje král, musíme obětovat kapku královské krve.“

Král tedy obětoval kapku své krve a před ním se otevřely obrovské dveře. Dále vstoupili do obrovské

místnosti, kde na podlaze bylo několik znaků. Šámot si podlahu chvíli prohlížel a uvědomil si, že každý znak něco znamená. Najednou vykřikl: „Tak lehké! Musíme jít po těch deskách se znakem koruny jako znamení krále.“ Došli před poslední dveře a Šámot varoval, že za těmito dveřmi je mocný Ávodrak, který ukončil život tří princů, dvou králů a stovky rytířů. Připravili se, rychle otevřeli dveře a před nimi se objevil drak velký jako královský palác. Všichni tři se na něj vrhli, ale bylo to marné, drak odrážel útok za útokem. Vtom si Rtep vzpomněl na popel svého otce a vši silou jím mrštil drakovi do obličeje. Drak zahlcen prachem oslepl a spadl na zem, kde mu na krk skočil král. Dal drakovi na výběr: smrt, nebo službu králi. Drak se vzdal a začal poslouchat krále na slovo. Obrovská brána se otevřela a za ní stála ta největší armáda, kterou kdy svět spatřil. Král rozkázal armádě chránit sedlecké království. Brzy na to vyběhla obrovská bájná armáda z katakomb. Když ji Kinimodovi vojáci uviděli, začali utíkat. Brzy na to byl Kinimod zatčen a válka skončila.

Jak to celé dopadlo? Kinimod se musel vzdát trůnu a na jeho místo usedl David, jeho bratr a pravý následník trůnu. Napoleon se s Ávodrakem ve svých službách stal největším králem v sedlecko-prčickém kraji a vše dobře dopadlo.

Text: Tomáš Musil, 14 let, ZŠ a MŠ Sedlec - Prčice
Ilustrace: Andrea Tejnorová, 6 let, ZŠ Borotín

Velké Heřmanice

Kdysi dávno v jedné malé vesnici byl jeden smutný předseda. Předseda byl smutný, protože jeho vesnice byla příliš malá, neznámá a velmi stará. Předseda si už nevěděl rady, jak svou vesnici vylepšit. V hospůdce se dozvěděl o jedné staré kartářce. Šel za ní a zeptal se na radu. Kartářka odpověděla: „Jdi zpátky domů a neboj se.“

Předseda se vrátil do své vesnice. Navečer šel do hospůdky a začal uvažovat o tom, že mu kartářka lhala. Najednou se ve dveřích objevil velmi seriózní muž v pěkném obleku s kufříkem. Ani se nerozhlížel a šel hned k předsedovi. Po chvíli ticha promluvil: „Pane předsedo, pomohu vám udělat z vaší malé vesničky největší město a to město bude známé až na druhé straně zeměkoule.“

Předseda chvíli jen koukal a po chvíli jen řekl: „A co za to?“

Muž řekl: „Vaše děti.“

„Moje děti?“ odpověděl předseda.

„Ano, chci za to jedno dítě z každé rodiny, co je ve vaší malé vesnici“ řekl.

Předseda opilý budoucí mocí a dobrým pivem řekl ano. A muž řekl: „Podepište se mi tady!“ Předseda se natahoval, ale muž ho zastavil a řekl: „Ne perem, ale vlastní krví.“

Předseda řekl: „Jen krví? To je maličkost.“

Píchl se do prstu a podepsal. V tu chvíli muž odešel, jen ve dveřích ještě řekl: „Pro vaše děti přijdu za tři dny.“

Předseda se vrátil zpět domů a usnul. Ráno se probudil, rozhodl se tuto zprávu říct všem lidem. Vystoupil

na malé podium a vyhlásil tuto novinu. V tu chvíli bylo ticho. Po chvílce začali všichni křičet, co ho to napadlo, co to udělal. Rychle utekl domů a najednou mu došlo, co provedl. Jeho stará matka vyšla z pokoje a řekla: „Pojď se mnou.“

Předseda, který byl velmi rozrušen, šel.

Jeho matka ho dovedla ke kapli, která ve vsi stojí už velmi dlouho, a řekla: „Přiveď všechny děti a zavřeme je dovnitř.“

Předseda se zeptal proč a matka odvětila: „Ten člověk, co ti nabídl moc, je ďábel!“

„Ďábel?“ podivil se předseda.

„Ano, ďábel a chce vzít naše děti do pekel. Ale sem se neodváží,“ řekla matka.

Předseda ani nemrkl a hned přivezl všechny děti. Jejich otcům a matkám vysvětlil, kdo byl cizí muž a jak na něj. Děti schoval do kaple a řekl jim, ať se nebojí a modlí se. Když si ďábel pro děti přišel, předseda řekl, že je nikdy nedostane a že je nebude mít.

Ďábel se velmi rozzlobil, blesky začaly svihat, spustil se déšť a ďábel řekl: „Když nebudu mít děti, budu mít tebe!“

Ale v tu chvíli vyběhli lidé s vidlemi a lopatami a hnali ďábla z vesnice. I pan farář se přidal a lil na ďábla svěcenou vodu. Ďábel jen zařval a propadl se do země.

„Ten už se tu neukáže,“ řekli lidé. „Víte, co z Heřmanic uděláme? Velké Heřmanice.“

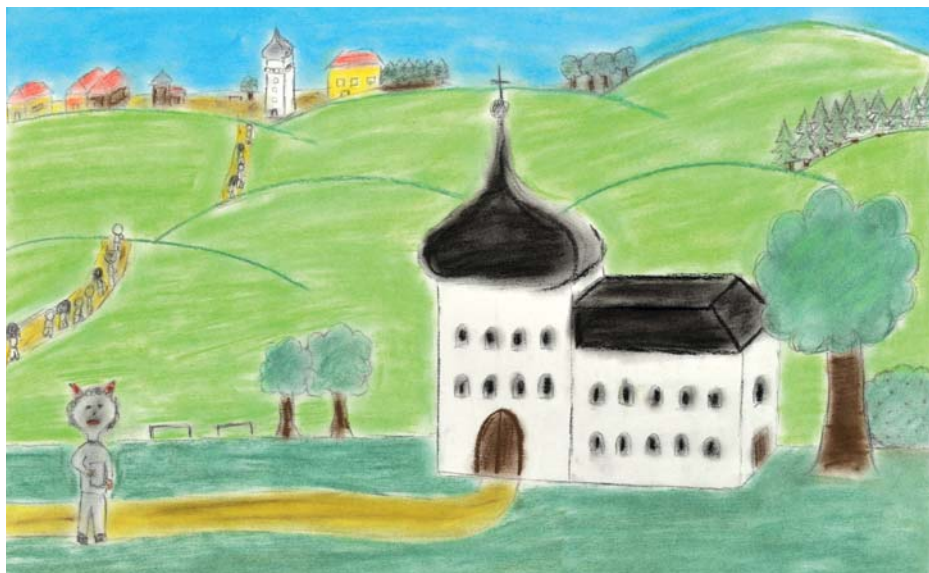
„A jak?“ řekl předseda.

„Prostě budeme říkat, že jsou to Velké Heřmanice, a všichni, co to uslyší, si to budou pamatovat.“

A tak skončil příběh o Velkých Heřmanicích. Od té doby se tam všem daří a nic neruší tuto malou velkou vesnici.

Text: Martin Karda, 13 let, ZŠ Sedlec - Prčice

Ilustrace: Michaela Paurová, 11 let, Dominika Hroncová, 12 let, ZŠ a MŠ Jistebnice

Místo pro vlastní pohádku

A series of horizontal dotted lines for writing a story.

Místo pro vaše ilustrace

